

ARBEIDEREN

Nr. 7/8 24. 4. - 12. 5. 1978 6. Årg. Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund Pris Kr. 3

SLUTT OPP OM PROLETARISK I. MAI 1978

FRAM FOR DEN PROLETARISKE INTERNASJONALISMEN !
KAMP MOT DE TO SUPERMAKTENE USA OG SOVJET OG ALL IMPERIALISME!

USA-IMPERIALISMEN, DEN SOVJETISKE SOSIALIMPERIALISMEN OG SIONISMEN
UT AV AFRIKAS HORN!
STØTT DET ERITREISKE FOLKETS ANTI-IMPERIALISTISKE KAMP FOR UAVHENGIGHET!

STØTT DET ERITREISKE FOLKETS FORTROPP. EPLF!

STØTT FRIGJØRINGSKAMPEN I DET SØRLIGE AFRIKA!

NEI TIL MINI-PALESTINA OG ALLE IMPERIALISTISKE STORMAKTSLØSNINGER!
FOR ET FRITT OG UAVHENGIG PALESTINA!

PROLETARER I ALLE LAND, UNDERTRYKTE FOLK OG NASJONER, FOREN DERE!

AVVIS "TRE VERDEN TEORIEN" OG DENS KLASSESAMARBEIDSSTRATEGI!
STØTT OG FORSVAR DET ALBANSKE PROLETARDIKTATURET, EN BASTION FOR
VERDENSPROLETARIATET!

AVSLØR SOSIALFASCISMEN OG NASJONALSJÅVINISMEN GJENNOM KAMP MOT EGET BORGERSKAP!
BARE PROLETARISKE REVOLUSJONER KAN HINDRE KRISER OG KRIG!

AVVIS TARIFFOPPGJØRET - BARE LOKAL KAMP GIR LØNNSØKNING!
DE ULOVLIGE STREIKENE VISER VEGEN I KAMPEN MOT LØNNSNEDSLAG!
KLASSESOLIDARITET MOT INNSKRENNINGER OG ARBEIDSLØSHET!
KAMP MOT INNVANDRINGSSTOPPEN OG ALLE RASISTISKE FORSØK PÅ Å SPLITTE
ARBEIDERKLASSEN!
ARBEIDERKLASSEN MOT BORGERSKAPET - KLASSE MOT KLASSE!

PROLETARIATETS DIKTATUR ER EN FORUTSETNING FOR FULL KVINNEFRIGJØRING!

UTEN EN REVOLUSJONÆR TEORI, INGEN REVOLUSJONÆR BEVEGELSE!
UTEN ET REVOLUSJONÆRT PARTI, INGEN PROLETARISK REVOLUSJON!
LEVE MARXISMEN, LENINISMEN, FRAM FOR ET KOMMUNISTISK PARTI!

AV INNHOLDET:

LEDER OM 1. MAI 1978, SCENESKIFTE
I TARIFFOPPGJØRET, SV MED FA-
LITTERKLÆRING TIL ARBEIDERKLASSEN,
AKP's POLITIKK FOR LANDARBEIDERNE;
ARBEID OG KAPITAL HAR FELLES INTERESSER, PALESTINA,

EI BORGERLIG OG EI PROLETÆR LINJE I
KVINNESPØRSMÅLET,
YTTERLIGE AKSJONER PÅ SAGA,
SKANDINAVISK SOLIDARITETSKONFERANSE FOR

DET NYE KEREN: FRUKTENE AV EN REVOLUSJONÆR KRIG

Denne artikkelen har vi hørt og oversatt fra EPLF

Keren, som er Eritreas nest største by, ble frigjort i juli 1977. De oppgaver på den politiske, økonomiske og kulturelle front som EPLF tok på seg å løse i byen etter frigjøringen vitner om de hårdnakkede anstrengelsene for å omforme de sosiale og økonomiske forhold i de veldige frigjorte områdene. Etter at EPLA (den eritreiske frigjøringshæren, red. drA) hadde tilintetgjort etiopernes 4000 mann store garnison i byen militært, var den overordnede oppgaven den samme som i andre frigjorte områder: å mobilisere, organisere og væpne byens brede masser i masseorganisasjoner av arbeidere, bønder, ungdom, kvinner eller andre demokratiske sosiale grupper. Dette blir ikke gjort bare for å verne om fruktene av revolusjonen, men også for å videreutvikle og konsolidere de revolusjonære kreftene og for å sikre den folkelige og revolusjonære makt.

EPLF's propaganda-teams gjennomfører et altomfattende politisk oppdragsprogram i Keren. I løpet av en uke ble det avholdt over 50 politiske skoleringsmøter i byens seks soner. Bygninger som inntil for bare sju måneder siden bare ivaretok behovene til kolonialistene og deres agenter, er nå blitt forvandlet til klasserom for politisk oppdragelse av massene. Det som f.eks. engang var Imperial Kino, i fortiden et viktig medium for imperialistisk kultur, er et sete for den nye anti-imperialistiske og anti-føydale eritreiske kultur. Her får massene samtidig politisk oppdragelse. De siste måneders erfaringer har vist at Keren masser i tusentall virkelig har en dyp tro på de positive resultater av slike politiske møter.

Bortsett fra noen få notoriske agenter og hårdnakkede støttespillere for koloniregjeringen, som nå soner sin straff i Keren, blir de fleste lavere og midlere regjeringsfunksjonærer i ferd med å bli rehabilitert gjennom politisk oppdragelse, deltakelse i produktivt arbeid og kritikk og selvkritikk.

Hver av masseorganisasjonene, som foruten de nevnte gruppene også omfatter slike yrkesgrupper som lærere og småhandlere, er også grunnlaget for folkelig og revolusjonær makt. De arbeider gjennom et nettverk av celler med opptil 60 medlemmer i hver.

Disse masseorganisasjonene i Keren velger 36 representanter til folkeforsamlingen (som i sin tur velger en eksekutivkomite på 12 medlemmer) i byen. Folkeforsamlingen er den høyeste lokale autoritet, med ansvar for sivil rett, økonomiske forhold, sikkerhet og offentlig orden. EPLF har det overordnede ansvar for byen. Den står for kriminalretten, sørger for administrative kadre, for varer og for sosiale og undervisningsmessige ytelser, og den har ansvaret for den politiske oppdragelse som pågår kontinuerlig gjennom hver uke.

I folkeforsamlingen og i cellekomiteene er arbeiderne og bøndene den avgjørende viktigste faktor. De har et overveldende flertall i representasjonen. Disse folkelige institusjonene skaper de nødvendige forutsetninger for å tømme fastere alliansen mellom arbeidere og bøn-

der i revolusjonen, og de legger grunnlaget for et folkets diktatur i den framvoksende eritreiske stat.

At det gamle, tilbakeleggende og reaksjonære har veket for det nye, progressive og revolusjonære i Eritrea, er noe man også kan se i den livlige økonomiske aktivitet.

I Keren er det som i resten av de frigjorte områder blitt slått store slag for å rekonstruere byen og for å forbedre folks levevilkår. I det vesentlige har dette bestått i å løse de vanskelige oppgaver med å forsyne byboerne med de viktigste varer til kostpris, å sørge for tilstrekkelig med brensel til transporten og kraftinstallasjonene og å reparere og holde i stand vannledningsene - etter at disse av militære grunner var blitt brutt som et middel til å holde fienden unna byen.

Den nødvendige mengde frukt og grønnsaker til innbyggerne blir produsert i det agro-industrielle komplekset Ela Bered (12 mil sør for Keren) og på citrus-plantasjene rundt byen. Trass i Derguens nåværende rasende bomberegnerkonstrueres fabrikker og andre økonomiske tiltak, skoler og helsesentre. Med sitt begrensede forråd av materiale og verktøy har EPLF's kjempere gjenoppbygget 30 bygninger i løpet av 1 1/2 mnd. Telefonnettet er også blitt ordnet, etter at mange av ledningene var blitt ødelagt i de harde slagene som ble utkjempet for å frigjøre byen fra de etiopiske aggressorene. I dag har enheter fra EPLF reparert 3000 meter telefonledning og reinstallert 70 telefoner. Det er nå 158 telefoner i funksjon i Keren.

EPLF inntar den strategisk viktige byen KEREN

For videre å gjennomføre de viktige forandringer i de økonomiske forhold og for å høyne massenes levestandard har EPLF økt arbeidernes lønninger og etablert en politikk med lave priser på de varene som sirkulerer i byen. EPLF angriper prisspørsmålet fra to

sider. Det er fastsatt en maksimalprofit på 10% for handelsmennene i byen. Samtidig har EPLF hjulpet til med å opprette kooperative forretninger over hele byen, der prisene er omtrent 30% lavere enn i private butikker. De kooperative forretningene blir opprettet under EPLF's ledelse, og EPLF sørger for transport og distribusjon. Målet for dette økonomiske våpen er profitørene, spekulantene og de "aspirerende" private småprodusenter. For ytterligere å hindre spekulasjon har kooperativene delt ut rasjoneringskort til hver familie i alle soner av byen.

Frigjøringen av Keren har bidratt meget til å lette gjennomføringen av EPLF's uavlatelige anstrengelser for å bygge ut et effektivt veinett og for dermed å binde sammen landet fra hjørne til hjørne, fra øst til vest, fra nord til syd. Keren er et viktig knutepunkt for forbindelselinjene og veinettet mellom de fullstendig frigjorte nordlige provinser og resten av de frigjorte områder like fram til omegnen rundt Asmara, hovedstaden. Fra Keren har EPLF også opprettet en kjede av busser og lastebiler tatt fra fienden, for å transportere de brede masser og gods til så å si alle deler av de veldige frigjorte områdene.

EPLF sørger for at innbyggerne får den undervisning og de medisinske tjenester som ble nektet dem under de ulike kolonialister. Skolene i byens seks soner yter tjenester både for gamle og unge. De ledes ved EPLF's revolusjonære pensum og plan for at de skal tjene

Kvinnene spiller en viktig rolle i den eritreiske revolusjonen.

arbeidernes og bøndenes interesser, integrere utdanning med produksjon, lære med gamle ideer og fremme politisk bevissthet og vitenskapelig kunnskap. Bygninger som tidligere var lokaler der kolonialistenes offiserer og administratorer levde herrens glade dager og institusjoner som spredde den dekadente borgerlige kulturen, er blitt skoler av en ny type.

Trass i mangelen på medisinsforsyninger og utstyr, fører EPLF sin resolute kamp på det medisinske område videre for å sikre innbyggerne allsidig og gratis medisinsk behandling. Som i de andre frigjorte byene føyes helseinstitusjonene i Keren inn i EPLF's raskt voksende nettverk av slike institusjoner. Disse har brakt moderne medisin og legebehandling inn på rekkevidde for de brede masser fordi de er gratis. Og dette er noe som fortsetter trass i at den fascistiske juntaen med sin økende napalmbombing av nettopp slike institusjoner har ødelagt byens viktigste hospital.

Keren ble frigjort 8. juli 1977, etter ti års liv i mørke under de etiopiske okkupantene. Siden frigjøringen har byen vært preget av militante massemøter, og den er blitt et senter for det nye demokratiske og revolusjonære liv i Eritrea. Under frigjøringen veltet innbyggerne jublende ut i gatene. Dette forberedte den serie av møter som fulgte etter. Fire dager etter den historiske frigjøringsdagen samlet over 35000 mennesker seg til et møte på byens stadion der EPLF's ledelse holdt en viktig tale for å rettlede folket til å ta på seg de viktige oppgavene i tida framover.

Et par uker etter, 20-23 august, avholdt medlemmer av EPLF's folkemilits fra provinsene Sahel og Senhit en viktig konferanse og en inntryksfull parade i Keren.

Det var også i det frigjorte Keren at byens kvinner sluttet sin kamp for å grunnlegge en fullt utbygget forening av Den eritreiske kvinneassosiasjon. Dette ble gjort 1. november 1977, og over 6000 kvinner som deltok.

og 20000 som støttet dem, demonstreerte for å hylle utviklingen av assosiasjonen.

Innbyggerne i Keren gjenoppbygger byen resolutt. Det arbeide ungdommen utfører kan illustrere massenes mønstergyldige arbeid for gjenoppbygging og produksjon. Ungdommen fylles av en stadig sterker revolusjonær ånd og de setter EPLF's lederskap entusiastisk og konkret ut i livet. Ungdommen har stått i første rekke for å renske opp i byen og i jordbruksproduksjonen på fruktplantasjene rundt byen.

Dette er noen aspekter ved den politiske, økonomiske og sosiale omforming som finner sted i det frigjorte Keren. De er resultatet av en progressiv, folkelig og revolusjonær krig som etter en tornefull vei mot frigjøring leverte byen til folket.

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863- Tøyen, Oslo 6
Postgiro: 2068427

Redaktør: Harald Berntsen

Trykk: Eget Kontor-offset.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 40.-

Røde Fane pr. år - kr. 28.-

— betales på postgiro 20 68 427

Merk talongen -A- for avisen og

-RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50.-

pr. år

Røde Fane kr. 38.- pr. år

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Sentral adr.: Postboks 2863
Tøyen, Oslo 6
Tlf. 37 63 60

I. MAI 1978

1. mai ble opprinnelig innstiftet som den dagen da arbeiderklassen skulle demonstrere for sine egne klassekrav, uavhengig og på tvers av borgerskapet og andre klasser. Dette var dermed uttrykk for at den moderne arbeiderklassen hadde kommet til bevissthet om seg selv som egen klasse med særskilte klasseinteresser. Arbeiderne fant ikke lenger sine interesser tilfredsstillt gjennom de forskjellige borgerlige og småborgerlige partier som hadde forsøkt å mobilisere dem for seg. I hard kamp med utsugene dannet de fagforeninger for å ivareta sine daglige økonomiske interesser, de brøt forbindelser med de liberale borgerpartiene, og dannet sine egne politiske klassepartier. Det siste var uttrykk for framveksten av en politisk klassebevissthet om nødvendigheten av å styrte hele det kapitalistiske lønns-slaveriet gjennom å gripe statsmakten. Dette hadde på den ene siden bakgrunn i kapitalismens egen frambringelse av et disiplinert og kollektivt arbeidende storindustrielt proletariat, på den andre siden i Marx' og Engels' utarbeidelse av den vitenskapelige sosialismen som det klassebevisste proletariats avgjørende våpen i kampen mot både borgerskapet og dets utbyttersamfunn som helhet, og mot forskjellige utopiske og reaksjonære småborgerlige, borgerlige og aristokratiske "sosialistiske" retninger som forsøkte å lede arbeiderne bort fra klassekampen.

Omtrent samtidig som 1. mai ble innstiftet som et uttrykk for dette, startet kapitalismen sin vekst over i sin mest modne og siste fase, det imperialistiske stadium. Imperialismens grunnleggende kjennetegn er at monopol-kapitalismen overtar for frikonkurransekapitalismen. Samtidig betyr imperialismen en permanent allmenn krise for kapitalen, som ikke lenger klarer å produsere tilstrekkelig profitt til å gjøre produksjonen lønnsom. Resultatet er lovmessig tilbakevendende kriser med angrep på arbeiderklassen for å minske lønnsandelen og øke profittandelen, økende kapitaleksport og skjerpet imperialistisk utplyndring av de tilbakeleggende og avhengige land, tilspisset konkurranse om markedene mellom de imperialistiske land, og — som det nødvendige sluttprodukt — imperialistiske omfordelingskriger som den 1. og den 2. verdenskrig.

Men samtidig er imperialismen — bl.a. i kraft av ovenstående — den proletariske revolusjonens epoke, den historiske epoken da arbeiderklassen kommer til å styrte utbyttersamfunnet som sådant og dermed legge grunnlaget for det klasseløse samfunn i verdensmålestokk. Imperialismen er derfor preget av en skjerpet politisk klassekamp mellom de to hovedklassene som står mot hverandre, verdensproletariatet og det imperialistiske verdensborgerskapet — og av at proletariatet styrter den kapitalistiske staten og erstatter den med sitt diktatur i stadig flere land og dermed oppretter en sosialistisk leir og bastion for verdensrevolusjonen, i skarp motsetning til den kapitalistiske leir.

Samtidig preges imperialismen av framveksten av en ny og mektig reserve for verdensproletariatets revolusjonære kamp, de undertrykte folk og nasjoner i avhengige og koloniale land som reiser sin anti-imperialistiske nasjonale og sosiale frigjøringskamp. På grunn av det tildels svake og tildels helt avhengige borgerskapet i disse land må proletariatet i allianse med de fattige bondemassene her ta ledelsen også i den første nasjonaldemokratiske og borgerlige fasen av frigjøringa, og gjør denne fasen til innledningen til den neste og sosialistiske revolusjonsfasen. På denne måten oppstår alliansen av verdensproletariatet og de undertrykte folk og nasjoner, og 1. mai blir en demonstrasjonsdag også for disses frigjøringskamp.

Situasjonen foran 1. mai 1978 er klarere enn noen gang tidligere i etterkrigstida preget av disse generelle kjennetegn ved imperialismens og den proletariske revolusjonens epoke.

På den ene siden har imperialismens allmenne krise tilspisset seg på ny, etter at gjenoppbyggingskonjunkturrene etter krigen har tatt definitivt slutt. For å øke profitten og redde kapitalen gjennom krisa angriper kapitalistene overalt arbeiderklassen stadig mer åpent og aggressivt — med rasjonalisering og arbeidsintensivering, innskrenkning og arbeidsløshet, og med direkte nedslag i lønningene. I den skjerpede konkurransen om markedene fører kapitalistregjeringene direkte handelskrig med hverandre, og de gjennomfører stadig flere proteksjonistiske tiltak. Over hele verden er situasjonen preget av at de to imperialistiske supermakter, USA og Sovjetunionen, på den ene siden rivaliserer og på den andre siden samarbeider om å beholde verdenshegemoniet, først og fremst overfor arbeiderklassens og de undertrykte folks revolusjonære kamp, og av at de under dekke av prat om avspenning stadig rustet opp foran den imperialistiske omfordelingskrigen som tvinger seg fram under de nåværende forhold.

På den andre siden reiser arbeiderklassen i den imperialistiske verden en stadig sterkere og mer omfattende forsvarskamp mot kapitalens offensiv i form av streiker som føres uavhengig og på tvers av den kapitalistiske staten og dens maktmidler, inkludert det sosialfascistiske faglige apparatet, lover, rettsapparat og politi. Krisa setter spørsmålet om kapitalisme eller sosialisme stadig mer på spissen, og bevisstheten i arbeiderklassen vokser om nødvendigheten av å danne og styrke sine egne revolusjonære klasseorganisasjoner. Sist, men ikke minst, tiltar den anti-imperialistiske frigjøringskampen i Asia, Afrika og Latin-Amerika stadig i styrke, og tilfører verdenskapitalismen og spesielt de to imperialistiske supermakter harde slag som bringer den proletariske verdensrevolusjonen store skritt framover — for øyeblikket særlig i Eritrea.

Trass i de revisjonistiske kontrarevolusjonene i Sovjet og sist i Kina vokser den internasjonale revolusjonære bevegelsen på ny i styrke, og beholder som sin viktigste bastion det proletariske diktaturet i Albania under Arbeidets Partis ledelse.

Slik er situasjonen og perspektivene som burde prege årets 1. mai over hele verden, også i Norge.

Det tok imidlertid ikke lang tid før borgerskapet i stedet for å forsøke å hindre arbeidernes feiring av 1. mai la om til å forsøke å erobre den innenfra. Dette falt sammen med den allmenne løsning som borgerskapet nødvendigvis måtte søke på sin egen økonomiske og politiske krise i og med imperialismen. Da arbeiderklassen først hadde dannet sine egne faglige og politiske organisasjoner, var det ikke lenger tilstrekkelig å beherske arbeiderklassen utenfra gjennom borgerskapets eget tradisjonelle politiske apparat. Arbeiderklassen måtte beherskes innenfra, gjennom representanter for borgerlig tenkning og classesamarbeid blant arbeiderne selv og gjennom et bredt lag av arbeideraristokrater som gjennom bestikkelser ble et sikkert redskap for borgerskapet. Fra og med imperialismen står derfor den avgjørende kampen om samfunnssystemet innen arbeiderbevegelsen selv, i kampen mellom arbeiderklassens revolusjonære og dens reformistiske fløy som borgerskapet er helt avhengig av.

Norge er et av de land der borgerskapet aller mest effektivt har anvendt denne nye taktik-

REDAKSJONELT

Som de fleste vil se er dette nummeret av den røde Arbeideren vesentlig fyldigere enn det som er vanlig. Dette henger selvsagt sammen med at det er et dobbeltnummer som er spesielt innrettet på årets 1. mai dag. I denne sammenhengen vil vi gjøre oppmerksom på at neste nr. av forskjellige grunner vil bli ca. 1 uke forsinket i forhold til ordinær utgivelse dato.

Til 1. mai foreligger nr. 1 av KAS teoretiske tidsskrift RØDE FANE. Nummeret er svært innholdsrikt og allsidig, og fortsetter den markerte framgangen som tidsskriftet har hatt de siste åra.

Av innholdet nevner vi en artikkel om forholdet mellom arbeiderklassen og dens politiske parti under proletariats diktatur, at kritikken av Neussus imperialismeteori fortsetter, en artikkel om Angola og MPLA før og etter borgerkrigen, og en artikkel om EPLFs kulturpolitiske linje i den nasjonale frigjøringskampen. Artikkelen om kommunistisk kulturpolitikk, som begynte i forrige nr., avsluttes i dette nr.

Bestill fra KA Postboks 2863, Tøyen, Oslo 6.

Sendingene fra Radio Tirana kan fåes inn på kortbølgen. På engelsk sender Radio Tirana hver dag til følgende tider:

Kl. 7.30-8.00 i 31 og 42 meterbandet
Kl. 17.30-18.00 31m og 42m
Kl. 19.30-20.00, 31m og 42m
Kl. 21.30-22.00 31m og 42m.
Kl. 23.00-23.30, 31m og 42m og 215 m.

ken, på grunn av reformismens tradisjonelt helt dominerende stilling innen norsk arbeiderbevegelse (trass i at den i en viss periode kledde seg i en tilsynelatende revolusjonær drakt). Taktikken er her utviklet så langt at hele det kapitalistiske statsmaskineriet er helt avhengig av arbeiderorganisasjonens kontinuerlige bidrag og dermed av reformistenes faste grep om arbeiderklassen til enhver tid.

For 1. mai's vedkommende har dette gitt seg utslag i at dagen fra det sosialdemokratiske statspartis side er blitt omgjort til en demonstrasjonsdag for classesamarbeid, "nasjonalt" samhold og for det imperialistiske Norges utenrikspolitikk. De siste åra er dette hegermoniet for arbeiderbevegelsens rent borgerlige fløy dels blitt brutt av den småborgerlige bevegelsen særlig omkring AKP, som har forsøkt å frata dagen den siste rest av klasseinnhold og mobilisere alle slags "grupper i folket" (deriblant også arbeidere som grupper) for deres "egne" begrensede krav og for en ytterliggående nasjonalsjåvinisme i form av krav om å stenge grensene for utenlandske arbeidere og om en mer aggressiv utenrikspolitikk fra Norges imperialistiske regjering.

I år er denne konstellasjonen satt på spissen ved at på den ene siden søker sosialfascistene i DNA- og LO-ledelsen å mobilisere arbeiderklassen direkte for et omfattende lønnsnedslag og en ytterligere styrking av det korporative statsapparatet gjennom en generell adgang for regjeringen til å gripe til tvungen lønnsnemnd, mens Faglig 1. mai-front sterkere enn noen gang framhever at i denne fronten kan enhver reservere seg mot arbeiderklassen og dens revolusjonære interesser.

På denne bakgrunn har Kommunistisk Arbeiderforbund og Kommunistisk Universitetslag — med tilslutning fra EPLF i Norge — tatt initiativ til å danne komiteen for Proletarisk 1. mai 1978 i Oslo, og forbereder en egen gatedemonstrasjon.

Komiteen tar ikke sikte på å konkurrere med hverken Samorg-toget eller Faglig 1. mai-front i paroler med enkeltgruppers krav, og heller ikke foreløpig i kvantitativ oppslutning. Proletarisk 1. mai 1978 vil ikke komme til å vise at arbeiderklassens revolusjonære politikk står sterkt i dagens Norge og i dagens norske arbeiderbevegelse, men at denne politiske linja eksisterer, at det arbeides med å styrke den politisk og organisatorisk, og at sosialfascistene og nasjonalsjåvinistene ikke står alene på valen. Det det gjelder om i denne omgangen, er heller ikke agitasjon for enkeltkrav (selv ikke for arbeiderklassens enkeltkrav), men en klarlegging av arbeiderklassens revolusjonære stilling og oppgaver nasjonalt og internasjonalt — som et første ledd i gjenreisningen av 1. mai som arbeiderklassens egen internasjonale demonstrasjonsdag i Norge. Her står den avsluttende parolen for Proletarisk 1. mai 1978 i "Leve marxismen — leninismen — fram for et kommunistisk parti" ikke som en parole som en kan reservere seg mot, men som nettopp den sentrale hovedparolen: Uten marxismen-leninismens revolusjonære vitenskapelige teori og uten et kommunistisk parti, bestående av arbeiderklassens egen fortropp, som kan anvende denne teorien som redskap til i praksis å nedkjempe den borgerlige og småborgerlige reformismens hegemoni innen arbeiderbevegelsen, vil arbeiderklassen aldri kunne kaste av seg kapitalens åk og fullføre sin historiske rolle. Å bygge dette partiet vil ta lang tid, og denne parolen vil derfor stå sentralt i de proletariske 1. mai-demonstrasjonene i mange år framover.

Den dagen da derimot enkle agitasjonskrav om "brød og fred" preger arbeiderklassens egne 1. mai-tog, da vil det ikke være gjenreisningen av 1. mai som lenger står på dagsorden, men enda langt mer vidtrekkende ting.

Støtt opp om Proletarisk 1. mai 1978!

Redaksjonen avsluttet 19. april 1978

HVA HAR REVOLUSJONÆRE Å GJØRE I SV?

I Arendalsavisa Den nye Tiden (DNA) 12.april finner vi Enok Eikin som "politisk gjesteskribent" fra SV. Som Eikin selv sier, kunne avisa knapt gjort et dårligere valg.

Før han går igang med å gi en fra kommunistisk synspunkt helt korrekt analyse av rutebilsjåførstreiken, trekker han nemlig fram blant annet

sitt partis "dubiøse eller schizofrene holdning nettopp til streiker og streikebryterier". Og hans analyse av streikesituasjonen er myntet først og fremst på "småborgerskapet og sosialakrobatene" - ikke minst i SV, får vi tro. Når vil Eikin for alvor trekke de organisatoriske konsekvenser av sitt syn?

Den nye TIDEN har valgt meg som gjesteskribent på politisk side for Sosialistisk Venstreparti. Avisen kunne neppe ha gjort et uheldigere valg. For det første er jeg alt for kollektivt arbeiderklassen og dermed de meninger og følelser som rører seg der enn til et intellektuelt SV. For det andre er jeg alt for individualistisk innstilt overfor et «sameina SV» som karakteriserer seg selv ved sin dubiøse eller schizofrene holdning nettopp til streiker og streikebryterier. La oss ta et aktuelt tilfelle: Halvparten av landets buss-sjåfører - nemlig de 3.300 som er tilsluttet det «gule» forbundet Norsk Rutebilarbeiderforbund - er ute i en «lovlig» streik. Jeg setter «gule» og «lovlig» i gåsøyne, fordi jeg mener at enhver rettferdig streik bør støttes og bakkes opp av hele arbeiderklassen. Lovlige eller tariffstridige streiker er meningsløse begreper under vårt nåværende samfunns-system.

Skandinavisk solidaritetskonferanse.... Fortsatt fra s. 9

FN-troppene: Internasjonalt politi.

Både PFLP og Fatah slo på konferansen klart fast hensikten med stasjoneringa av FN-troppene: Et middel for imperialismen til å knekke den palestinske revolusjonen.

Sikkerhetsrådet i FN, bestående av de 5 faste medlemmene: USA, Sovjet, Kina, Storbritania, og Frankrike, vedtok etter forslag fra USA å sende troppene. I dette sikkerhetsrådet har hvert medlem rett til å nedlegge veto, og derved blokkere vedtak. Det bør her nevnes at både Sovjet og Kina stilltiende ga sin godkjennelse av FN-troppene i Libanon. Hverken Kina eller Sovjet benyttet seg av sin veto, sin rett til å hindre vedtaket om å sende FN-styrkene. Kinas og Sovjets holdninger ble påpekt og sterkt kritisert av kammeratene fra Fatah og PFLP. Stasjoneringa av FN-troppene er en direkte støtte til imperialismens interesser i området, og vedtaket i FN er en stor diplomatisk seier for Israel. Nå vil nemlig palestinerne både kjempe mot Israel og FN for å gjenerobre sine stillinger i sør.

Nei til våpenhvile.

I denne situasjonen ble det på konferansen sterkt understreket nødvendigheten å motsette seg enhver våpenhvile og nedleggelse av den væpnede kampen i dagens situasjon. For å forhindre at Israelske tropper befester sine stillinger er det nødvendig at en framprovoserer stadige konfrontasjoner med Israel, at en opprettholder en situasjon med stadig kamp og konfrontasjon i sør. I den grad FN-styrkene hindrer denne aktivitet, som de har mandat til å gjøre, må også kampen rettes mot dem. PFLP's generalsekretær George Habash har da også i en uttalelse slått fast at PFLP ikke godtar våpenhvile. PLO-ledelsen derimot har etter press fra supermaktene og den arabiske reaksjon godtatt dette. I denne situasjonen er det viktig å støtte opp om PFLP og de palestinske revolusjonæres korrekte holdning og støtte deres konsekvente avvisning av FN-troppene og våpenhvilen.

I dette nr. bringer vi resolusjonen som ble vedtatt om sit-

uasjonen i Sør-Libanon. Vi vil i de kommende nr. komme inn på en nærmere analyse av sionismen og dens karakter og hvilke tiltak som må settes i verk for at denne mest effektivt kan bekjempes her i Norge.

KA's standpunkt på konferansen.

På konferansen ble det fra KA's representanter holdt innlegg som fordømte den Sovjetiske sosialimperialismens rolle i området. I denne forbindelse ble det nevnt at det pågår en intens rivalisering mellom de to imperialistiske supermaktene om dominans i området. Idag er USA imperialismen på frammarsj, sosialimperialismen på tilbakegang i Midt-Østen. Sovjet har i praksis vist at de ikke på noen måte er noen alliert til den palestinske revolusjon. Fra KA ble det i denne forbindelse nevnt Sovjets holdning til staten Israel, som de anerkjenner og har diplomatisk forbindelse med, Sovjets holdning til 242-resolusjonen og Minipalestina, som Sovjet forsøker å presse på palestinerne.

Vi tok også opp Eritrea, der Sovjet direkte er involvert i en krig, rettet mot den eritreiske revolusjonen og dens fortropp, EPLF. Kinas rolle ble også angrepet av KA og "teorien om de 3 verdener"s reaksjonære rolle i området ble påpekt.

Ved siden av dette ble det fra KA's side på konferansen avlagt en politisk erklæring der det bl.a. heter:

Om solidaritetsarbeidet.

"Gjennom denne konferansen har KA fått et godt inntrykk av de syn kammeratene fra PFLP og Fatah har lagt fram for oss. Når vi nå skal diskutere grunnlaget for solidaritetsarbeidet, må vi gjøre dette i forståelse med de korrekte politiske prinsipper og analyser som er trukket opp av de palestinske kamerater og som ikke er blitt motsagt av noen organisasjon og solidaritetskomite (inklusive Palestinafronten, vår anerkjennelse). Konferansens hovedkonklusjoner kan derfor oppsummeres i følgende punkter:

1. Den sionistiske aggresjonen mot den palestinske motstandsbevegelsen i Libanon var lenge planlagt av sionistene og ikke en gjengjeldelsesaksjon på den patriotiske aksjonens gjennomført av den palestinske motstandsbe-

SAGA.... forts. fra side 8

LO, Jern- og Met. og Bygningsrolle i spillet er ikke så komplisert som alt rabalderet rundt streiken skulle tilsi. For det første måtte selvfølgelig samtlige på spørsmål fra pressen svare bekræftende på at en hadde foran seg en ulovlig streik. Dette er samtlige forpliktet til å gjøre, såvel av formelle juridiske grunner som politiske.

Mer interessant er det vel at Bygning og Jern- og Met. oppfattes som rivaler på fagforeningsplan. I de forskjellige aviser har tillitsmenn fra Bygning beklaget seg over at Jern- og Metall trenger seg inn på "deres" områder. At det denne gang var en av Jern- og Met.s fagforeninger som sto for opplegget for lønnsnedslaget er selvsagt ikke noe mål på at "Bygning" har rett i sin påstand. Påstanden er jo snare uttrykk for at en i "Bygning" ligger under for en tankegang som hører hjemme i det gamle laugsvesen et. Så kan jo arbeiderne krangle seg imellom om hvem som har eneretten på det ene eller andre fagområdet i stedet for å stå samlet, uansett fagområde, og da nettopp i

ulovlige streiker.

De ulovlige streikene viser jo klart veien å gå, på tvers av forbundene, på tvers av såvel LO som regjering og Storting. Uten å skjelle til nasjonaliteter eller borgerlige nasjonalstater. Det er nettopp derfor de er farlige for kapitalen og den borgerlige staten.

Arbeiderne vil nok mer og mer i tida som kommer skjønne at LO og forbundene er integrert i den borgerlige staten. Og etterhvert som lønnsnedslagstanken og også selve handlingen stadig på en mer hardhendt måte blir tredd nedover øynene på arbeiderne, nettopp for å blinde dem og få dem samlet rundt den nasjonale kapitalen, da vil klassen også mer og mer fatte hvem motstanderen er. Kampen dreier seg ikke om å heve profitten, men å angripe den. Og det er stikk imot de nasjonale småborgerlige og borgerlige linjer.

Korrespondent,
Porsgrunn.

4. Det er nødvendig å intensivere aksjonene på okkupert område.

Disse 4 grunnleggende punktene som er resultatet av konferansen må ut fra dette danne grunnlaget for solidaritetsarbeidet."

OM SITUASJONEN I NORGE

Videre kom KA's representanter inn på situasjonen for solidaritetsarbeidet i Norge. Om dette ble det sagt bl.a.:

"For å utvikle solidaritetsarbeidet i Norge må en rekke problemer løses. Vi har store problemer med spesielle politiske partier og solidaritetskomitéer. Vi vil i denne forbindelse nevne den reaksjonære politikken til det såkalte AKP og deres Palestinakomite. Det kan f.eks. nevnes at både AKP og Palestinakomiteen bruker "Teorien om de tre verdener" som grunnlag for sin linje. Dette betyr at de støtter reaksjonære arabiske regimer som bl.a. Egypt som de kaller progressivt. De påstår at hvis en angriper disse reaksjonære regimene, som KA gjør, splitter en den arabiske enhet og setter araber opp mot araber. Situasjonen for solidaritetsarbeidet er i dag slik at KA kan samarbeide med Palestinafronten på konkrete saker til tross for forskjellige synspunkter på en rekke spørsmål. Men noe samarbeid med Palestinakomiteen kommer ikke på tale så lenge de fører ut den politikk de har trukket opp til nå."

Videre ble det fra KA's side påpekt at den palestinske revolusjonen er en del av den verdensomspennende kampen mot imperialismen. Utfra dette poengterte KA nødvendigheten av å innrette solidaritetsarbeidet på arbeiderklassen som "er den nasjonale frigjøringsbevegelsens strategiske allierte", som det helt korrekt heter i en av resolusjonene fra konferansen. I denne forbindelse ble det nevnt at solidaritetsaksjoner fra arbeiderklassen kan presse regjeringa til å anerkjenne det palestinske folkets rett til nasjonal selvbestemmelse.

Se faksimile av resolusjon nederst på neste side

Sceneskifte i tariffoppgjøret... Fra side 13

om på tvers av den borgelige rett og lov. Det er snakk om arbeidernes selvbestaltede rett som eneste rett som kan aksepteres. Så får heller Berge Furre gå på Justisdepartementet selv å forklare det borgelige statsapparat at å dømme streikende ikke lønner seg for Arbeiderpartiet og det borgelige samfunn. Det blir hans problem.

STREIK MOT TVUNGEN LØNNSNEMND?

Etter at KA's linje i forhold til tariffoppgjøret er trukket opp kan man på bakgrunn av den vurdere det vedtaket Odda sam.org. har gjort om streik mot tvungen lønnsnemnd.

Riktignok er dette forslaget uttrykk for motstand mot bruken av statlige tvangsmidler i lønnsforhandlinger generelt, og et vedtak som heller ikke hadde vært aktuelt om det ikke hadde vært fet uttrykk for motstand mot både form og innhold i dette lønnsoppgjøret i det hele tatt. Men på den annen side kan man ikke se bort fra at vedtaket bare navnlig retter seg mot bruken av tvungen lønnsnemnd. Heri ligger også grunnlaget for at det hele blir et slag i lufta, etter som det ikke direkte kobles sammen

med motstand mot forsøket på real-lønnsnedslag og mot LO og dets forsøk på å komme unna ansvaret for resultatet av oppgjøret gjennom å istedet la en lønnsnemnd ta avgjørelsen formelt.

En aksjon som protesterer mot tvungen lønnsnemnd uten i praksis å trekke opp et handlingsalternativ tvers gjennom lønnsoppgjøret som helhet via de metodene vi her har trukket opp, risikerer å redusere til et forsvar for LOs og forbundenes formelle rett til selv å innstå for lønnsnedslaget. Og hva er nå det egentlig å forsvare?

RUTEBILARBEIDERNE'S STREIK SOM EKSEMPEL

Rutebilsjåførenes streik er en streik som illustrerer det som er et hovedpoeng for oss å vise, nemlig hvor langt også sosialdemokratene er villige til å gå for å knekke såvel kampmulighetene som mulighetene til økt reallønn.

Riktignok er rutebilarbeiderforbundet et forbund innenfor LO - men i denne sammenheng er det Transportarbeiderforbundet som opptrer som et gult forbund. Dette ikke på tross av at det er medlem av LO, men på grunn av det. Vi kan hvertfall i

ikke huske å ha hørt klarere oppfordring til streikebryteri fra en såkalt tillitsmann, enn den formannen i Transport, Walter Kolstad, kom med straks rutebilarbeiderstreiken var et faktum. Vi tror nemlig ikke særlig på at det skulle ligge misforståelser og begrepsforvirring i hans uttalelse om at det "ikke var streikebryteri" for Transportarbeiderforbundets medlemmer å ta arbeid som rutebilarbeiderforbundets medlemmer til vanlig utfører.

Bruk av tvungen lønnsnemnd mot rutebilarbeiderne, vil bare være den statlige forlengelse av Kolstads reaksjonære syn. Denne lønnsnemnda vil være reell bruk av statlig lønnsdiktat, i motsetning til lønnsnemnd i oppgjøret LO/NAF som i første rekke har

funksjon som spillfakteri og forsøk på å avlede ansvaret fra LO-ledelsen for at disse skal kunne beholde tillit og dermed viser det seg hvor smidig og effektiv den korporative staten - LO inkludert - og også hvor langt den korporative utviklinga er kommet. Det siste klargjøres ikke minst gjennom at det i realiteten var regjeringen som tok bestemmelsen om lønnsnemnd hvor borgerskapets stolthet, parlamentet, ble satt ut av spill.

Dette understrekes ytterligere av regjeringens forslag om fullmaktsover som tar sikte på å sette Stortinget ut av spill i lønnsnemndsaker på permanent basis.

Arbeidernes lokale kamp kan øke statsministerens bekymringer.

Vi henviser forøvrig til artikler der de statsansatte og tariffoppgjøret behandles mer inngående.

Situasjonen i Sydlibanon

Den israelske aggresjon i Sydlibanon er tydeligvis velforberedt, og viser endnu engang den zionistiske stats sande ansigt. Den viser samtidig, at de imperialistiske magter med USA i spidsen står på Israels side i en konflikt, som skyldes den zionistiske kolonisations- og ekspansionspolitikk. Aggressionen skal virkeliggjøre den zionistiske drøm om at kontrollere Litanielodens vandrressourcer, og det er åbenbart at den israelske stat ikke blot kræver en anerkendelse af sin eksistens, men også en anerkendelse af retten til fortsat ekspansion.

Den zionistiske ekspansionsisme har samtidig opfyldt den rolle, Israel er tildelt som imperialismens agent: at hindre enhver progressiv og anti-imperialistisk udvikling i det arabiske område. Målet er således dobbelt: at kolonisere arabisk land og at knuse den palæstinensiske befrielsesbevægelse og den nationale libanesiske bevægelse, som er en trussel mod en imperialistisk fredsløsning.

I disse dage udstationeres FN-styrker ved Litanieloden, hvor den israelske fremrykning i Libanon er stoppet. FN-styrkernes tilstedeværelse skal skabe et sikkerhedsbånd mellem de israelske styrker og de palæstinensiske guerillasoldater, og de skal garantere, at palæstinenserne ikke angriber de israelske invasionsstyrker, og give Israel fred til at knuse den fortsatte modstand i Sydlibanon.

Udstationeringen af FN-soldaterne viser, at det ikke er lykkedes for Israel at gennemføre sin oprindelige plan med invasionen: gennem et massivt 24-timers angreb at udslutte de palæstinensiske guerillasoldater i området, at etablere en direkte forbindelseslinje til de libanesiske fascistiske hovedstyrker nord for Beirut, og selv militært kontrollere området op til Litanieloden. Den palæstinensiske befrielsesbevægelse har på trods af militær og teknologisk underlegenhed overfor den israelske krigsmaskine gennem guerilla-kamp-taktik formået at forpurre den israelske plan, og det israelske militær kontrollerer kun de tilgængelige kommunikationslinjer i området.

Denne uventede situation fik USA til at gribe ind og presse beslutningen om udstationering af FN-tropper igennem. Det faktum, at FN-styrkerne stationeres ved Litanieloden, 20 km. inde i Libanon, i stedet for ved den israelske grænse, viser, at der ikke er tale om fredsstyrker, men om en international politistyrke, hvilket samtidig er en international anerkendelse af en udvidelse af israelsk territorium. USA's indgriben gennem FN er dermed støtte til den israelske plan. Den uvillighed, der har været fra Begins side til at akceptere FN-soldaterne er ikke udtryk for en dyb uenighed med USA om målet med invasionen, men uenighed om, hvordan målet nås. Begin ønsker fortsat frie hænder til også at kunne slå til nord for Litani, hvis modstanden fortsætter.

Den palæstinensiske befrielsesbevægelses bevægelsesmulighed i det sydlige Libanon, er nu forsvundet. Det har været det eneste sted med en åben militær tilstedeværelse, hvor fra de har kunnet føre befrielseskampen mod den zionistiske stat Israel. Befrielsesbevægelsen's styrker er nu koncentreret i et ganske lille område nord for Litanieloden med front mod yderligere to fjender.

For det første de libanesiske fascistiske styrker, som styrket gennem den israelske invasion og klapjagten på palæstinensiske guerillasoldater og de libanesiske venstrekræfter, afventer en lejlighed til at tage det oppør, som de var for svage til at tvinge igennem under borgerkrigen.

For det andet er der de 30.000 syriske soldater, som invaderede Libanon under borgerkrigen for at komme højrekrafterne til undsætning. Syrien har i den aktuelle situation taget klar stilling. På trods af Tripoli-mødets vedtagelse af, at et angreb på en af deltagerne i Tripoli-mødet er et angreb på samtlige deltagere, så har syrierne ikke grebet ind på den palæstinensiske befrielsesbevægelses side, men lægger tværtimod nu hindringer i vejen for at palæstinenserne kan få de våbenleverancer, som er nødvendige for at de kan fortsætte kampen. Syriens grænser er blevet lukket, så palæstinenserne ikke kan fortsætte angrebene mod Israel fra syrisk territorium.

Heller ikke andre arabiske stater, som deltog i Tripoli er kommet palæstinenserne til indsatning, og ingen af disse stater har mobiliseret til støtte for den palæstinensiske befrielsesbevægelse. Det viser, at de ikke ønsker en reel konfrontation med Israel. Den eneste konstaterede modstand og solidaritet med den palæstinensiske befrielsesbevægelse har manifesteret sig blandt palæstinenserne i de besatte områder. Omfattende demonstrationer har fundet sted i Nablus, Ramallah, Betlehem, Jerusalem og i Gaza. Det er et klart bevis for, at palæstinenserne i de besatte områder bakker helt og fuldt op bag den palæstinensiske befrielsesbevægelse, og viser, at det palæstinensiske folk samlet vil fortsætte befrielseskampen. Men det viser også, at i den situation, som det palæstinensiske folk står i, under hårdt militært pres i Libanon og som politisk fredløse i langt den overvejende del af den arabiske verden, da vil modstandskampen i de besatte områder få en helt afgørende betydning, fordi konfrontationen med den zionistiske fjende her er direkte og udenfor den arabiske ræsons indflydelse.

De skandinaviske organisationer, der deltager i solidaritetskonferencen fordømmer den zionistiske aggression i Sydlibanon. Ligeledes fordømmer vi udstationeringen af FN's politistyrker i området. Det er et klart forsøg fra imperialismens side på at hjælpe zionisterne med at forsvare og garantere staten Israels ekspansion. Og vi ønsker at udtrykke vores fulde støtte til den palæstinensiske befrielsesbevægelse og de libanesiske venstrekræfter i deres konsekvente kamp mod imperialismen, zionismen og den arabiske reaktion.

Statsansatte: STØTT ARBEIDERNE KAMP FOR LØNSSGLIDNING, AVVIS TARIFFOPPGJØRET

De store sentrale tariffoppgjørene spiller ikke lenger noen rolle i den økonomiske kapten mellom arbeid og kapital. Dette vet LO og NAFs representanter, og stadig fler av arbeiderne erfarer dette. De sentrale tariffoppgjørene har i de siste årene vært brukt til direkte lønnsnedslag for arbeiderklassen. Vanskene med å få til en lønnsfastsettelse som er til fordel for borgerskapet ligger ikke i tariffoppgjørene, men i de lokale forhandlingene og avtalene som LO, NAF og staten ikke har kontroll med.

I dag er situasjonen den at kapitalens forvaltere i LO, NAF og det statsbærende DNA har full kontroll med lønnsstilling som gis i de sentrale tariffoppgjørene, men ikke med den lokale utarifferte lønnsstillingen. Og denne kan de bare få full kontroll med en direkte fascistisk organisering av samfunnet og direkte statlig styring med den enkelte bedrift. I stedet for å gå til dette skrittet har LO ledelsen forsøkt å splitte ut de gruppene som ikke har lokale forhandlinger, og som får hele sin lønn bestemt under tariffoppgjøret mot arbeiderklassen. Argumentasjonen har vært at lønnsstilling, utover det som ble fastsatt i forrige tariffoppgjør, dvs. lønnsstillegg oppnådd via lønnsstilling og lokal kamp, øker prisene og slik minsker verdien av de tillegg stat og kommuneansatte oppnådde gjennom tariffoppgjøret.

Denne propagandaen har hatt en viss virkning, spesielt blant organisasjoner som ikke er tilsluttet LO. Eksempelvis har ledende tillitsmenn innen AF (Akademikernes Fellesorganisasjon), og innen STAFØ (Statstjenestemannsforbundet) sagt at de arbeiderne som i lønnsstillingen har fått, eller tilkjempet seg, mer i lønn enn det som ble fastsatt under forrige tariffoppgjør, skal få en tilsvarende reduksjon i vårens tariffoppgjør.

På denne måten forsøker borgerskapets representanter å skape en politisk front mot arbeiderklassen og dens mulighet til å oppnå reallønnsøkning. Dersom LO og NAF lykkes i å tariffeste et tak på lønnsstillingen, vil de også kunne hindre en reallønnsøkning for de statsansatte. Dette fordi de statsansatte er avhengige av at arbeiderne reallønninger øker mest mulig og slik trekker de statsansatte opp i lønn. De følgende beregninger av inntektsutviklingen fra 1970-1977 foretatt av Aukrustutvalget og Statistisk Sentralbyrå viser dette relativt klart.

1970 1971 1972 1973 1974 1975 1976 1977

Den gj.snittl.disponible reallønn for enslige i industrien med 60 000 i disp. reallønn	100	104	104	105	114	122	126	130
Den disp. reallønn for enslige statsansatte kontorass.med toplønn 54 413	100	99	95	95	100	107	109	109
Lønnsutviklingen for enslige med 60 000 i disp.reallønn basert på de gj.snittlige tariff tillegg i ind.	100	93	87	81	79	78	75	69

Når vi i tabellen bare har tatt med en inntektsgruppe (60 000) er dette av plassmessige grunner. Resultatet av tariffoppgjørene har hatt samme betydning for andre inntektsgrupper.

Eksempelvis ville en familie med to barn og 40 000 i disponibel reallønn fått de samme reallønnsnedslag gjennom tariffvtalene som en enslig med 60 000 i reallønn.

Tabellen viser klart at for arbeiderklassen har tariffoppgjørene vært konsekvent brukt til lønnsnedslag, og når arbeiderne har oppnådd en reallønnsøkning fra 1970 til 1977, skyldes dette kun lønnsstillingen og intet annet. Dette gjelder også for tariffoppgjøret i 1974 som mange kaller for et bra oppgjør. Også for statsansatte ble tariffoppgjøret brukt til lønnsnedslag fram til 1974, men i 1974 var forskjellen i reallønnsutviklingen mellom de statsansatte og industriarbeiderne blitt så stort at de statsansatte fikk tariffestet et "etterslep" som brakte de opp på samme reallønnsnivå som de hadde i 1970. Kartellet begrunnet dette med at statsansattes lønninger lå etter lønnsutviklingen generelt. Den samme argumentasjonen føres i dag i Kartellnytt nr. 2/78; "Lønnsutviklingen for de statsansatte må ses i sammenheng med utviklingen i inneværende periode medregnes pr. 1. mai 1978." Det samme hevdes om den kommende avtaleperiodens første år.

Dersom borgerskapets representanter i DNA, LO og NAF klarer å sette et tak på lønnsstillingen gjennom voldgift, vil ikke dette bare forhindre reallønnsøkning for arbeiderne, men også for lønsmottakerne i staten fordi disse lønninger "ses i sammenheng med utviklingen i det private næringsliv." Hvilket klart skulle vise at lønsmottakerne i staten har felles interesser med arbeiderne i deres kamp for høyere lønn under de lokale forhandlingene, og at statsansatte må støtte lokale aksjoner med dette formålet.

AVVIS TARIFFAVTALEN

I sine forhandlinger med Forbruker- og administrasjonsdepartementet har ikke kartellet "i utgangspunktet tallfestet kravets størrelse", men lagt fram et krav som "...er tilpasset de krav som LO har reist overfor Norsk Arbeidsgiverforening." Aukrustutvalgets beregninger har klart vist at dette betyr lønnsnedslag. Og resultatene av disse forhandlingene (som forøvrig er utsatt til etter voldgiftskjennelsen) må forkastes.

LO har lagt opp til en "ramme" på 10,9% i hovedoppgjøret, noe som knapt nok betyr et krav på 3 - 4%. Dette vil bety et kraftig fall i den disponible realinntekten for statsansatte som ikke har muligheten til å "ta igjen" gjennom lønnsstilling.

oppfylt. Beregninger foretatt i Statistisk Sentralbyrå viser at under det første avtaleåret skjedde det en økning i den disponible reallønnsvarierende fra 1,6% i lønnsstrinn 21. For det andre avtaleåret (det som avsluttes nå) viser beregningene en liten økning i de laveste lønnsstrinn, men nedgang allerede fra og med lønnsstrinn 14. Allerede under forrige oppgjør fikk store grupper i staten senket sin reallønn, og det er ingen som helst grunn til at statsansatte i år skal godta et enda dårligere tilbud. Enten tariffavtalen for statsansatte blir avgjort gjennom forhandlinger eller ved voldgift må den avvises av de statsansatte. Nei til lønnsdiktat og lønnsnedslag!

"KRITIKK" AV STATSTJENESTEMANNSKARTELLET

LO's ønske om lønnsnemnd for arbeiderklassen, og statstjenestemannskartellet ønske om å fortsette forhandlingene vil skape uro og motstand i arbeiderklassen fordi arbeiderklassen fortsatt har illusjoner om at det eksisterer en fri forhandlingsrett (jfr. Odda sam.org.'s forslag om politiske streik mot lønnsnemnd). At Kartellet fortsetter å forhandle, mens arbeiderklassen får lønnen bestemt gjennom lønnsnemnd/voldgift har tilsynelatende skapt motsetninger i LO-ledelsen.

Denne tilsynelatende motsetningen, som er av rent taktisk art, viser seg i en uttalelse fra LO's sekretariat som at "alle grupper i årets inntektsoppgjør må holde seg innenfor den ramme som lønnsnemnda fastsetter i LO/NAF-oppgjøret. Hvis ikke dette skjer, må også disse grupper komme inn under lønnsnemndbehandlingene". Til dette svarer så kartellformann Uglem at det å bryte forhandlingene ville være

å spille seg ut av forhandlings-situasjonen, m.a.o. et skuespill for å havne i rikslønnsnemnda som LO/NAF oppgjøret har gjort.

LO-sekretariatets utspill har som formål å dempe uroen i arbeiderklassen, en uro basert på en illusjon om fri forhandlingsrett, men en uro de må kontrollere i den trengte politiske situasjon de er kommet i pga. krisa.

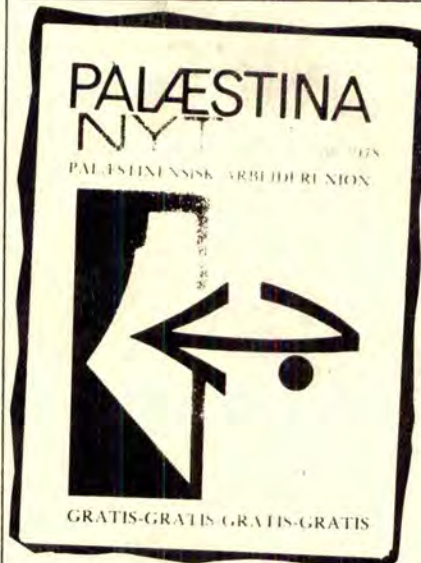
Uglems utspill er også et forsøk på å bevare ro i rekkene, men da ved å henvise nettopp til forhandlingsretten, og at brudd vil være et skuespill. At forhandlingene mellom LO/NAF, kartellet/Forbruker- og administrasjonsdepartementet er et skuespill som anvendes til lønnsnedslag har vi tidligere påpekt. Når kartellet fortsetter forhandlingene, har dette sin grunn i at kartellet gjennom tariffoppgjøret har fullstendig kontroll med eventuelle lønnsøkninger, noe LO/NAF ikke har pga. lønnsstillingen. At kartellets forhandlinger bare er et skuespill bekreftes forøvrig av Uglem i Arbeiderbladet 18. april i år. Her sies det at en vil "...fortsett fakte mot at man får noenlunde den samme økonomiske ramme på oppgjørene som den lønnsnemnda kommer til", og forhandlingene dreier seg om; "...hvordan den økonomiske rammen skal fordeles".

LO-sekretariatets angrep på de gruppene som fortsatt forhandler og kartellets forsvar av disse forhandlingene, er derfor bare et eksempel på hvordan borgerskapet i LO ledelsen rent taktisk konstruerer en kunstig motsetning for å dekke seg mot uro på to fronter, og for å bevare sin tillit blant de fagorganiserte. En tillit de er helt avhengig av om de skal nå sitt mål, lønnsnedslag.

hvorfor sameksistens mellom sionismen og dens offer - det palestinske folk - er mulig uten på bekostning av det palestinske folks rettigheter.

Palestina-nytt skal agitere for det palestinske folks kamp og bringe nyheter og historisk kildemateriale til belysning av kampens innhold og betingelser".

Vi oppfordrer alle til å tegne støtteabonnement (kr.10,- pr.år) på "Palestina-nytt". Skriv til: "Palestina-nytt". Farvergade 4,1 DK-1463 København K. Danmark. (Palestina-nytt kan også fåes gjennom KA)

Den Palestinske Arbeiderunions (PWU) avdeling i Danmark utgir bladet "PALESTINA NYTT". I presentasjonen av bladet som utkommer en gang i måneden heter det: "Palestina-nytt utgis av Palestinske arbeiderunion (PWU). Vi er en av PLO's masseorganisasjoner. PLO er en paraplyorganisasjon for de palestinske frigjøringsorganisasjoner. Det finnes derfor forskjellige politiske linjer innafor PLO - noe som også gjør seg gjeldende innad i masseorganisasjonene. Vi støtter den politiske linje som aviser kapitulasjon overfor SIONISMEN og den israelske kolonistat. Vi kan kun betrakte sionismen som en rasistisk og kolonialistisk bevegelse og vi kan ikke s-

Albania today

Fra Albania har KA mottatt et stort antall eksemplarer av "Albania today" på engelsk (NR.1 1978). Dette nr. inneholder bl.a. Mehmet Shehu's tale i forbindelse med 33 år's dagen for frigjøringen, en tale som er kommentert i d.R.A tidligere. Videre er det en artikkel med tittelen "Klassekampen innen partiet er en garanti for at partiet alltid forblir arbeiderklassens revolusjonære parti". Her påpekes viktigheten av å fortsette klassekampen under sosialismen. "Albania today" kan fåes ved henvendelse til KA. Pris kr.5,- Betal til KA's postgirokonto.

PRAK SIS

7

YTTERLIGE AKSJONER PÅ SAGA

Etter et møte avholdt i Porsgrunn 30.mars, er det klart at det går mot nye aksjoner på Saga Petroleum i Bamble.

Bakgrunnen for konflikten er at styret i bedriftsklubben i Trosvikgruppen, som tilsammen består av tre bedrifter, nemlig Porsgrunn Verft, Trosvik Verft og Øya Verksted, de to sistnevnte beliggende i Brevik, satte fram forslag om å frafalle et anleggstillegg på fem kroner, som ble utbetalt til de som var i arbeid ute på anlegget. De som arbeidet på de forskjellige verftene fikk ikke tillegget.

Da Trosvikgruppen hadde fått tilbudet, ble det fra bedriftens side påpekt at dette var en jobb som akkurat balanserte og at det derfor var tvingende nødvendig å fjerne anleggstillegget for at bedriften skulle komme helskinnet ut av situasjonen den var oppe i. Etter disse signalene fra bedriften og de tre klubbformennene Per Waldestad, Harry Skui og Magnar Rønningen var det duket for et lønnsnedslag for de Trosvikansatte som jobbet på Saga.

litt inkonsekvent når man for to år siden gikk på samme lønn som de øvrige i Bamble og nå godtar lønnsnedslag, presteres følgende svar (sitat): "Det er klart at det virker litt inkonsekvent. Selvsagt kjemper vi også for best mulig betaling. Det er jo til vår fordel. Men vi må se på situasjonen. Hvor står skipsbyggingsindustrien i dag? Det står intet i avtalen om at vi kan forlange, men vi kan forhandle. Som ansvarlige tillitsmenn må vi tenke på lønnsomhet og effektivitet."

Bedre kan det neppe illustreres hvordan sosialdemokrater blir fanget av sin egen snevre horisont, og ikke skjønner mer av spillet enn å sette likhetstegn mellom det å kjempe og det å forhandle med lua i handa framfor bedriftsledelsen, og da til og med forhandle seg nedover i lønn. Som manipulasjonsmiddel ble i dette tilfellet brukt en tom ordrebok. Dagen etter at lønnsnedslaget var et faktum delset det plutselig ned en ordre til bedriften på en supply-båt, men det var selvfølgelig bare en tilfeldighet.

Videre i intervjuet beklager klubbformennene seg over at proble-

ikke vil løse arbeidsløshetsproblemet, bare fordele det, stadig i følge Gjødningssåter. Men han mener likevel at han har løsningen på arbeidsløshetsproblemet, så her er det ikke småtterier av tenkning som ligger bak.

Leseren av denne artikkelen bør skjerpe seg, for her kommer bomben, sitat: "Vi mener løsningen må ligge i at Jern- og Metallbedrifter tar på seg oppgaver som i dag utføres i utlandet. Vi ser det tydelig i Bamble der en lang rekke prefabrikerte komponenter fra utlandet like gjerne kunne vært produsert på skipsverftene her i landet." Det Gjødningssåter her fører til torgs og gjør seg til talsmann for et verken noe nytt eller originalt. Siden bedriftene under kapitalismen nødvendigvis må konkurrere med hverandre, ikke bare distriktsmessig, fylkesvis eller nasjonalt, men internasjonalt, så kan vi forsikre Gjødningssåter om at dette ikke minst for arbeiderklassen, vil bli det rene mareritt. Da har man to muligheter, nemlig lønnsnedslag direkte i posen, eller

SV'eren Per Gjødningssåter: varm talsmann for den nasjonale kapitalen

Streiken på Saga blir her gjort til et propagandanummer for SV, og blir tatt til inntekt for SVs forkvaklede syn på den moderne borgerlige nasjonalstat. For folk som er lei av stadig å bære på illusjoner om kapitalismen, kan vi anbefale følgende litteratur: "Det Kommunistiske Manifest" av Karl Marx og "Imperialismen" av V.I. Lenin.

Vi tillater oss å sitere noen ord fra Marx og Engels i Manifestet, politiske størrelser som i disse dager er avlivet for tusende gang som totalt uinteressante. "Borgerskapet har ved sin utnyttelse av verdensmarkedet gitt produksjonen og forbruket i alle land et ensartet preg. Det har til stor sorg for bakstreverne trukket grunnen bort under den nasjonale industri. Urgamle nasjonale industrier er tilintetgjort, eller tilintetgjøres, dag for dag. De blir fortrent av nye industrier, som det blir et livsspørsmål for alle siviliserte nasjoner å innføre, at industrier som ikke lenger forarbeider innenlandske råstoffer, men råstoffer som hører hjemme i de fjerneste jordstrøk, og hvis fabrikater ikke bare blir brukt i landet selv, men i alle verdensdeler.

Istedenfor de gamle behov som ble tilfredsstilt ved landets egne frambringelser, kommer nye som må tilfredsstilles med produkter fra de fjerneste land og klimaer. Istedenfor de gamle lokale og nasjonale områder som var lukket mot omverdenen og var seg selv nok, kommer en allsidig forbindelse, en allsidig innbyrdes avhengighet nasjonene i mellom."

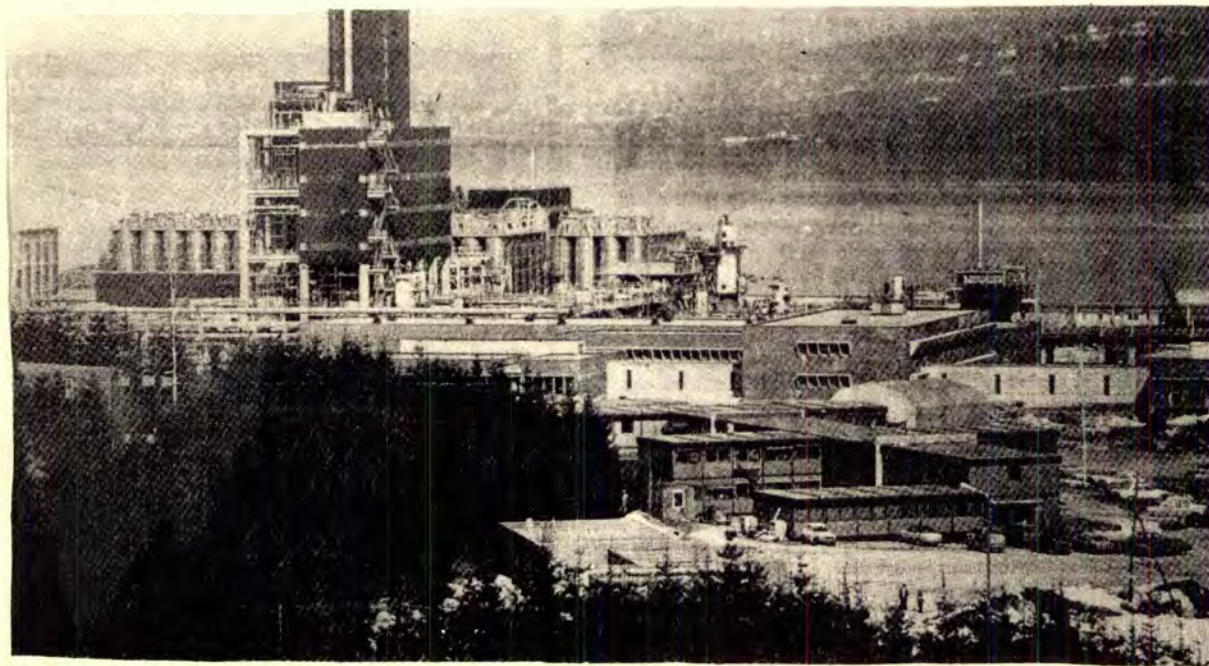
Dette sitatet bør suppleres med et sitat av en annen politisk størrelse, som vel ikke er helt ukjent i landet her ennå, nemlig Vidkun Quisling. I NS's politiske program, avsnitt 5, pkt.29, står følgende:

"Handelspolitikken skal især arbeide for å skaffe folkehusholdet fast grunn, og for å holde oppe utførsel og skipsfart. Varer som kan frambringes forsvarlig og tilstrekkelig innenlands, skal ikke hentes utenfra. Utenom denne selvberging arbeides for øket varebytte med andre land, om nødvendig på grunnlag av gjensidighet. Norske tiltak i fremmede land skal ha aktiv og målbevisst politisk støtte. Norges interesser i Polarstrøkene hevdes våkent og sterkt."

Vi overlater til klassebevisste arbeidere og andre bevisste personer av andre klasser og lag, å dra konklusjoner og lærdommer av dette.

NKP, SV og AKPs bekymringer for den borgerlige nasjonalstaten Norge, har vel her fått sin teoretiske begrunnelse 30-40 år tilbake i tid.

Forts. side 4.

Tidligere hadde Trosvikgruppen en jobb for det nederlandske firmaet Lummus på Rafnes. Det var der det omstridte tillegget ble kjørt igjennom. Trosvikarbeiderne jobbet der sammen med Norcon, og det ble avtalt at lønna skulle være den samme for samme arbeid.

Avtalen er siden fra bedriftens side sagt opp, og i følge klubbformennene har de forsøkt å forhandle for om mulig å beholde tillegget, eller å få et redusert tillegg. På et medlemsmøte ble det så vedtatt at tillegget skulle bortfalle. Stemmetallet var 144 for og 81 mot. 350 medlemmer av klubben var ikke på møtet.

I en genial formulering sier tillitsmennene at det ikke egentlig er snakk om lønnsnedslag, det er snakk om et forhandlingsresultat. Forstå det den som kan.

Videre i intervjuet, sitat: "La det så være klart, vi må tenke på bedriftens situasjon. Tross alt gjelder dette arbeidernes ve og vel etter at anleggseventyret i Bamble er over også. Vi skal tross alt leve videre." Etter denne sosialdemokratiske klynking om bedriftens elendige stilling, kommer det et spørsmål fra intervjueren om det ikke virker

met ikke var avklart sentralt på et tidligere tidspunkt. Helt til slutt i intervjuet sier troikaen, sitat: "Vi er vant til aksjoner, men frykter ikke så lenge vi følger de demokratiske spillereglene."

Stort bedre skal det vel vanskelig kunne gjøres å gi uttrykk for det totale knefall for kapitalen. Kapitalen og den borgerlige sosialdemokratens siste tilflukts- og oppholdsrom er besvergelses rundt det magiske ordet demokrati, som under kapitalismen, og spesielt i dens seneste fase, viser utbyttingen i dens grelleste former, med massearbeidsløshet og overproduksjon, og til syvende og sist, krig som eneste utvei.

Forstemmende, men også opplysende, blir det derfor å lese i T.A. 31. mars hva SV-eren Per Gjødningssåter uttaler. P.G. er formann i Grenland Byggningsarbeiderforening. Han sier etter torsdagens møte at det man brukte mest tid på å drøfte er hvilke konsekvenser det kan få, ikke bare i Grenland, men over hele landet, dersom Bygning aksepterer den linje som nå er slått inn på på Sagas anlegg. "Vi er fullt klar over at Ulveseth-utvalget har anbefalt Jern- og Metallbedriftene å ekspandere på områder som nå er Bygnings tariffområde og at dette

lønnsnedslag over skatteseddelen, eller begge deler.

Hva som vil si mest for arbeidere, tror vi kan bli hipp som happ.

Når man diskuterer nedleggelse av 5000 - 6000 arbeidsplasser i skipsbyggingsindustrien, så er jo dette nettopp et uttrykk for at norske skipsbyggerier bukker under i konkurransen.

Dette er for kommunister en selvsagt ting å erkjenne, og videre har vi bare sosialismen å peke på som en løsning av problemet. Det nytter overhodet ikke som Gjødningssåter her gjør, å peke på nasjonale løsninger for den nasjonale arbeiderklassen på borgerskapets grunn. Her spiller Gjødningssåter kortene direkte i hendene på det nasjonale borgerskapet. Hvis man følger resepten så vil resultatet for arbeidere bli like elendig som det perspektivet som åpner seg i og med Trosvikgruppens lønnsnedslag. Som vi pekte på i dra nr. 4 i år så har ikke arbeiderklassen noe å hente ved å flørte med sitt eget nasjonale borgerskap eller den borgerlige nasjonalstaten. Det er kun faglig kamp på internasjonalismens grunn som kan nytte overhodet, og med internasjonalisme som eneste løsning. Andre veier er nytteløse.

Konklusjon på skandinavisk solidaritetskonferanse i Danmark;

NEI TIL FN-TROPPER! NEI TIL VÅPENHVILE!

I tiden 24-28 mars ble det i Danmark arrangert en skandinavisk solidaritetskonferanse for den palestinske revolusjonen. En rekke skandinaviske politiske organisasjoner og solidaritetskomiteer var representert på konferansen, som ble arrangert av Forbundet Mot Imperialismen. Fra Norge deltok representanter fra Kommunistisk Arbeiderforbund og Palestinafronten. Palestinakomiteen var også invitert, men boikottet av forståelige grunner arrangementet. Representanter for de største palestinske frigjøringsorganisasjonene PFLP og Fatah, som nettopp var ankommet fra Libanon, holdt politiske innledninger på konferansen - og ga konferansedeltagerne god innsikt i den politiske situasjon etter den israelske invasjonen i Sør-Libanon og FN-styrkenes stasjonering i Libanon. I tilknytning til konferansen hadde KA's representanter politiske samtaler med både PFLP og Fatah. Konferansens formål var å styrke den internasjonale solidaritet med den palestinske frigjøringsbevegelse og de progressive og sosialistiske krefters kamp mot imperialismen, sionisme og arabisk reaksjon. Som naturlig var kom den siste tids hendinger som kulminerte med den sionistiske okkupasjon av Sør-Libanon og påfølgende plassering av en internasjonal politistyrke, FN-troppene, i området, til å stå i sentrum for diskusjonen på konferansen. Den generelle situasjon i M-Østen, arabiske regimers rolle og ikke minst sionismens karakter, ble også diskutert.

Konferansen vedtok 3 resolusjoner: Om situasjonen i Sør-Libanon, Om solidaritetsarbeidet og Om situasjonen i M-Østen generelt. Vi vil her komme inn på de emner som ble berørt på konferansen og presentere det syn som PFLP og Fatah la fram og som KA støtter opp om. Til slutt vil vi komme med et utdrag av konferansens resolusjoner, resolusjoner som fikk sin støtte av samtlige deltakende organisasjoner og solidaritetskomiteer. Når en ser på disse resolusjonenes innhold, ser en klart hvorfor Palestinakomiteen boikottet arrangementet. Den israelske okkupasjonen av Sør-Libanon er uttrykk for sionismens karakter og totale målsetting: Ved videre ekspansjon å legge grunnlaget for et Stor-Israel, som ikke bare omfatter Palestina, men også andre områder som idag kontrolleres av arabiske stater. Israels aksjon har ut fra dette vært planlagt og var ingen "gjengjeldelsesaksjon" for Fatahs militæraksjon inne på okkupert område - slik den borgerlige presse i Norge har hevdet. Lenge før invasjonen har israelske soldater blitt flyttet til de nordlige delene av det okkuperte Palestina. Israel ventet bare på det rette øyeblikk for å gå til invasjon. 25000-30000 israelske soldater invaderte Libanon, støttet av flyvåpen og marinetrøyer. Etter hvert som palestinerne dreper og skader invasjonshæren, blir forsterkninger, bestående av friske og uthvilte israelske soldater, satt inn. I de første timene etter invasjonen prøvde sionistene å gi inntrykk av at de hadde gjennomført en vellykket aksjon. Men sionistenes drøm gikk ikke i oppfyllelse. De hadde håpet å ha full kontroll over Sør-Libanon etter

24 timer, men ennå er ikke ro og orden etablert i området. Palestinske undergrunnsgupper operer bak fiendens linjer og gjør situasjonen svært vanskelig for sionistene. Den israelske aksjonen tok først og fremst sikte på å likvidere de palestinske basene i området og slik fjerne grunnlaget for fortsatte palestinske aksjoner inne i selve Palestina. Dette ville de oppnå gjennom å likvidere så mange palestinske geriljakjempere som mulig og selv unngå tap. Dette målet nådde de ikke. De israelske tap har ikke vært mindre enn de palestinske. Palestinerne mistet 100-150 kjempere disse dagene, men selv om dette var et hardt slag for dem, så var det mye mindre enn sionistene hadde håpet og ventet.

Dette i seg selv forklarer hvorfor de palestinske revolusjonære fortsatt kjemper. De palestinske styrkene var nemlig godt forberedt, og krigen har stort sett gått ut over sivile, ikke de kjempende bevæpnede militære styrkene til palestinerne. En av årsakene til dette må sees i at geriljasoldatene kjenner terrenget i området ut og inn, israelerne kommer til ukjent område. For PFLP, ble denne kampen som nå pågår, også sett på som en konkret anvendelse av folkekrigens prinsipper. I praksis har palestinerne fortsatt kontroll over store områder i Libanon, områder som de bruker som utgangspunkt for aksjoner mot fienden.

De palestinske massene: Nei til våpenhvile!

Formålet med invasjonen.

Israel mener Sør-Libanon er viktig. Israel trenger et sikkerhetsbelte som et forsvar av Nord-Palestinas industristeder. Dessuten trenger de vannforsyninger fra Litani-elva. Ved å okkupere Sør-Libanon kan de likvidere motstandskampens hovedbaser. De ønsker å lukke de siste åpne grenser for aksjoner mot det okkuperte Palestina. Ved å skape denne bufferzonen kan de fullstendig legitimere avvæpningen av palestinerne. Overfor den arabiske reaksjon generelt og det libanesiske regime spesielt. Hvorfor skulle palestinerne behøve våpen når de er avskåret fra å bekjempe fienden? Dessuten ville Israel prøve å stenge den for palestinerne strategisk viktige havnebyen Sour.

Sionistisk sikkerhet er ensbetydende med avfolkning av Sør Libanon

Israel så det også som et viktig mål å svekke palestinerne slik at libanesiske fascister styrker sine stillinger og bedre blir i stand til å gjennomføre det de ikke klarte under borgerkrigen i Libanon: Å knekke palestinerne politisk og militært.

PFLP oppsummerte Israels mål i 3 punkter:

- 1). Å ødelegge motstandsbevegelsen, svekke den, slik at imperialismen og den arabiske reaksjon bedre blir i stand til å presse på den imperialistiske løsninger.

Å nøytralisere og stoppe de elementene i PLO som av opportunistiske grunner vil nedlegge den væpna kampen og inngå våpenhvile (Etter press fra ara isk reaksjon og de imperialistiske supermaktene USA og Sovjet har PLO-ledelsen nå inngått våpenhvile).

Det arabiske regime som på nytt har avslørt sin reaksjonære karakter er Syria. På Tripolimøtet 5/12-77 undertegnet PLO og en rekke arabiske regimer, bl.a. Syria, en fellesuttalelse som sa at alle parter som deltar på konferansen forplikter seg til å forsvare enhver part som ble angrepet. Når så Israel angrep PLO, fulgte så Syria opp og forsvarte PLO aktivt? Nei, som alle reaksjonære krefter i området ventet Syria krigen skulle vare 24 timer. Syrerne stengte t.o.m. grensene for forsyninger fra Irak til Palestinerne. Først noen dager etter åpnet de, grensene igjen.

Dette var et klart brudd på Tripolimøtets vedtak. Ingen av de såkalte konfrontasjonsstatene gjorde noe i praksis for å støtte palestinerne. Alle avslørte seg som de reaksjonære regimer de er, regimer som på Tripolimøtet iførte seg en progressiv maske ved å motsette seg Sadats Israelsreise.

Syria ga t.o.m. sitt stille ja til FN-troppenes stasjonering i Libanon. Noe som forsvårdt var helt konsekvent fra denne statens side.

Ønske om iverksettelse av Riad og Sthaura avtalene.

Syria ønsker nemlig politisk likvidering av den palestinske frigjøringskampen. Ut fra dette ønsker ASSAD-regimet stasjonering av FN-tropper i området. Sthaura avtalen sier at palestinerne skal trekke seg ut av Sør-Libanon og at libanesiske tropper skal overta de palestinske posisjoner. Da den libanesiske hæren ikke var i stand til dette, måtte FN-styrkene bli den eneste løsningen. Ved stasjonering av FN-styrker kunne en legitimere avvæpning av palestinerne. Rent objektivt kan en si at i denne forstand kom stasjoneringen av FN-troppene i Libanon som bestilt for Syria. FN-troppene kunne være det middel Syria trengte for å få iverksatt de avtalene som den syriske okkupasjonsarmeen i Libanon ikke klarte, nemlig Riad/Sthaura-avtalen. Forts. side 4

- 2). Presse det Syriske regime på defensiven ved å gjøre den israelske-Syriske front lengre. Nå er Damaskus midt i en halvsirkel for israelske styrker.

- 3). Å svekke den progressive libanesiske bevegelse. De vil overfor arabiske reaksjonære regimer gi inntrykk av at palestinerne har ansvaret for tap av arabisk territorium.

Syria og andre reaksjonære arabiske regimers rolle.

Det ble på konferansen sterkt understreket viktigheten av opprettelsen av enhet på det militære nivå, ved å samordne de militære aksjonene mot fienden, i den kritiske situasjonen den palestinske revolusjonen befinner seg i nå. Derfor er det nå viktig

EI BORGERLIG OG EI PROLETÆR LINJE I KVINNESPØRSMÅLET

På slutten av -60 tallet oppsto den såkalte "nye" kvinnebevegelse her i landet. Denne bevegelsen hadde sitt sosiale utgangspunkt i de stadig økende mellomklaga og må sees i sammenheng med den langvarige høykonjunktur i etterkrigstida. Sitt *organisatoriske* uttrykk fikk bevegelsen først gjennom de såkalte Nyfeministene. Etter hvert har det dannet seg flere organisasjoner som ønsker å gå i bresjen for *kvinnenes* kamp: AKP's Kvinnefront, det SV dominerende Brød og Roser, det gjenopplivede NKP-dominerte Kvinneforbundet, og sist, men kanskje ikke minst viktig, har også DNA's kvinnesekretariat fått et kraftig oppsving.

Politisk har disse "forskjellige" kvinneorganisasjonene først og fremst markert seg i forbindelse med 8. mars. Forskjelligheten har uttrykt seg gjennom at de har gått i forskjellige tog, for den samme politikk!

Som kjent ble 8. mars innstiftet i 1910 som arbeiderkvinnenes internasjonale kampdag. I den resolusjon som lå til grunn for innstillingen heter det:

"I forståelsen med proletariats klassebevisste politiske og faglige organisasjoner i hvert enkelt land arrangerer de sosialistiske kvinner i alle land hvert år en kvinnedag.....

Kravene må belyses i sin sammenheng med den sosialistiske oppfatning av hele kvinnespørsmålet".

Den "nye" kvinnebevegelsens funksjon har vært den stikk motsatte. Tvert imot å sette kvinnekampen inn i en sosialistisk sammenheng, har de ivarettatt den funksjon den borgerlige og småborgerlige kvinnebevegelse alltid har hatt: å tilsløre klassekamperspektivet og gi illusjoner om at kvinnenes frigjøring kan sikres innenfor det bestående systems rammer — om enn reformerte rammer —! Dette har for det første gitt seg uttrykk i et grunnfestet *feministisk* utgangspunkt formulert i paroler som "Feminister, søstre og sympatisører kom og gå i tog 8. mars! Kvinner og Kvinner — sammen er vi sterke." Eller i Kvinnefrontens variant: "bare 8. mars komiteenes plattform tar utgangspunkt i *kvinnenes* interesser. Kvinner kjemp for egne krav". Når det gjelder de konkrete kravene har de dels hatt en klart illusjonsskapende karakter: Kvinner krever rett til arbeid (når har menn under kapitalismen hatt "rett" til arbeid?), kvinner krever arbeid der *kvinnene* bor o.s.v., dels har de vært framsatt som om de angår alle kvinner i like høy grad: krav om sjøbestemt abort, krav om gratis barnehager o.l. har aldri blitt framsatt som krav som skal styrke arbeiderkvinnene — og dermed den samlede arbeiderklasse —, men som spesielle kvinneverrettigheter alle kvinner uansett klassetilhørighet må kjempe for.

Nå er det jo imidlertid ikke bare i forbindelse med 8. mars kvinnespørsmålet kan brukes til å tilsløre og hemme arbeiderklassens revolusjonære kamp. Borgerskap og småborgerskap vet å utnytte det også i andre sammenhenger. Et slående uttrykk for dette ble presentert i en mobiliseringsløpeseddel fra Faglig 1. Mai Front ifjor: I et svært hovedoppslag kunne følgende leses:

"BARE ETT TOG FOR RADIKALE FEMINISTER: FAGLIG 1. MAI FRONT"! Denne riktige karakteristikk ble avfyrt av en såkalt radikal feminist, som fortsetter:

"På 1. mai som er arbeiderklassens kampdag, går alle undertrykte grupper fra bryggearbeidere til T-baneungdom til kamp for sine egne krav" ... Radikale feministere trenger f.eks. støtte fra arbeidere, og arbeiderne trenger vår støtte. Allianser på et riktig politisk grunnlag gir styrke til alle parter. Det er et faktum at Faglig 1. Mai Front er det eneste toget som har en slik karakter. I tillegg finnes det ingen paroler som går i mot mitt feministiske standpunkt!"

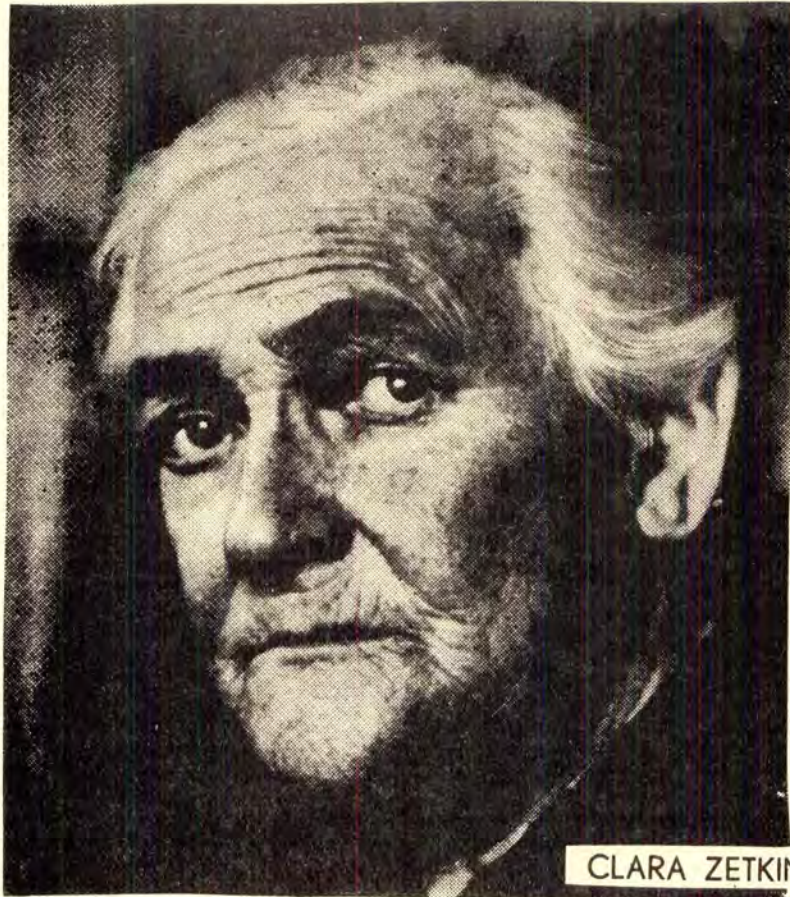
Det sosiale engasjement er rørende. Alle er vi undertrykt og alle trenger vi hverandres gjensidige støtte for våre egne krav.

At arbeiderklassen blant alle disse "undertrykte gruppene" skulle ha noen særegen revolusjonær rolle er selvsagt like fremmed for denne radikale feministen som det er det for det såkalte "arbeiderpartiet" som står som arrangør av alle undertrykte og dermed "progressive" gruppers kamptog.

Men med dette sosiale engasjementet viser den "nye" kvinnebevegelsen ytterligere fellestrekk med den borgerlige og småborgerlige kvinnebevegelse som oppsto i slutten av det forrige århundre. Betegnelsen "ny" er derfor helt misvisende, en ansiktsløst kvinnebevegelse viser bedre hva det er snakk om.

Den borgerlige og den proletære kvinnebevegelse

Det felles grunnlag for kvinnebevegelsene som oppsto i slutten av det forrige århundre var den framvoksende kapitalismens tendens til å overflodiggjøre kvinnens gamle husarbeid i familien. Kvinner fra ulike klusser og lag ble i tiltakende grad trukket ut i lønnet arbeid. For arbeiderklassens kvinner var lønnsarbeidet en ren og skjær nødvendighet: i perioder hvor den mannlige arbeidskrafts pris tenderte mot å falle under dens verdi måtte arbeiderhustruene ta lønnet arbeid for å gi det nødvendige tilskudd til familiens samlede inntekt.

CLARA ZETKIN

tekter. For de "uforsørgede" dreide det seg selvfølgelig om — på samme måte som for arbeiderklassens menn — å skaffe midler til sitt livsopphold.

I mange tilfelle var økonomisk tvang også det som drev kvinner fra andre klasser og lag ut i lønnet arbeid. Dette gjaldt småborgerskapets og de var mellomlagene kvinner. Kvinner fra borgerskapet og de øvre mellomlag hadde imidlertid en annen bevegelse. Disse kvinner ble prototypen på Ibsens Nora: tilværelsen i hjemmet ble innholdslos og kjedelig. De ønsket å delta i den samfunnsmessige virksomhet på linje med sine menn for dermed å kunne realisere seg selv."

Når arbeiderkvinnene og kvinnene fra disse andre klasser og lag organiserte seg uavhengig av hverandre var dette utfra at såvel deres langsiktige som kortsiktige målsettinger/behov var forskjellige.

Mens proletarkvinnene så det langsiktige mål: sosialismen, som det primære, så kvinnesakskvinnene — som den andre retningen ble kalt — sitt primære og endelige mål i likestilling med menn innen det eksisterende samfunn.

I motsetning til arbeiderklassens kvinner møtte kvinnene fra de borgerlige og småborgerlige skikt *formelle* skranker for sin yrkesutøvelse. Gjennom lovgivning var de utelukket fra yrker de fant det naturlig og ønskelig å gå inn i. Høyere utdanning var stengt for kvinner, og uten slik utdanning var de forhindret fra å praktisere i en rekke yrker. Men også "lavere" stillinger var stengt for kvinner fordi de var kvinner. Først i 1850 og 1860-årene ble de første reformer her i landet gjennomført med sikte på å gi kvinner adgang til å drive handel og forretningsvirksomhet. Det samme gjaldt en rekke lavere funksjonærstillinger. I denne perioden fikk kvinner også for første gang tilgang til læreryrket.

Den borgerlige kvinnebevegelsens helt sentrale krav ble således "rett til arbeid", "rett til utdanning".

Som middel til å oppnå disse kravene ble kampen for full politisk likeberettigelse sentral. Gjennom oppnåelsen av stemmerett, valgbarhet, deltakelse i organisasjoner o.l. skulle *kvinnene* fjerne alle skranker

måtte jo også kvinnesakskvinnene hjelpe og støtte de fattigste og mest undertrykte av alle kvinner, *arbeiderkvinnene*! Norsk Kvinnesaksforening oppfordret kvinnene til å fagorganisere seg, de støttet arbeiderkvinnenes krav om høyere lønn, gikk inn i kampen mot prostitusjon osv.

Hvordan så den proletære delen av kvinnebevegelsen på den borgerlige kvinnebevegelsen, dens appell om samhold kvinner imellom og deres "sosiale engasjement"? Først noen ord om hvorfor det eksisterte en (proletær) kvinnebevegelse i perioder *organisatorisk* adskilt fra den øvrige arbeiderklasse.

Kvinnenes spesifikke stilling innen arbeiderklassen

I sine samtaler med Clara Zetkin fra 1921 sier Lenin:

"Vi avleder våre oppfatninger om organisasjon av våre ideologiske begreper: ingen separate organisasjoner av kommunistiske kvinner. En kvinnelig kommunist hører til som medlem av partiet på samme måten som en mannlig."

Rundt århundreskiftet var det imidlertid en rekke forhold som tvang fram spesiell organisering av arbeiderkvinnene: I store deler av arbeiderklassen — nasjonalt såvel som internasjonalt — hersket det motvilje mot den stadig større utbredelsen kvinnearbeidet fikk. Motstanden baserte seg dels på rent *naturretslige* argumenter om "kvinnens plass osv.", dels på oppfatningen om at kvinnearbeidet bidro til å trykke lønningene ned, truet med å utkonkurrere den mannlige arbeidskraften og førte til forsømmelse av familien. På den bakgrunn ble det reist krav fra deler av arbeiderklassen selv om å forby kvinnearbeidet. Internasjonalt sto August Bebel og Clara Zetkin i fremste rekke for å bekjempe et slikt syn. Særlig Zetkin hevdet — på bakgrunn av Marx og Engels — at kvinnearbeidet har en uunnngåelig og progressiv foreteelse: Innføringen av maskineriet hadde medført at fysiske forskjeller mellom kjønnene ikke lenger hadde samme betydning som tidligere. Dette ble betraktet som progressivt ut fra tre grunner:

- 1) Maskineriets innførelse og dermed bortfall av krav til spesiell fysisk styrke medførte alles muligheter til å delta i produksjonen. Dette *muliggjorde* innsparing av arbeidstid for den enkelte.
- 2) Det var grunnlaget for at kvinnen kunne bli økonomisk uavhengig av mannen. Dermed ville hun likestilles med mannen og motsetningen ville ikke lenger framtre som den enkelte kvinnes undertrykkelse og avhengighet av den enkelte mann.
- 3) Kvinnene ville på grunn av deres tendensielle likestilling med menn i produktivt arbeid bli løst fra sin tilbakeleggende situasjon i hjemmet og fungere som en *kraft i kampen for sosialismen* istedet for som en hemsko.

Istedet for å forby kvinnearbeidet måtte kampen innrettes mot å heve kvinnelønningene og organisere kvinnene politisk og faglig.

Til tross for at denne linjen vant igjen, var internasjonalt hersket det på mange steder utbredt motvilje mot kvinnearbeidet og mot å ta opp kvinnene i fagforeningene. Som et resultat dannet kvinnene egne faglige organisasjoner. I andre tilfelle var det rene kvinneindustrier og kvinnearbeidsplasser noe som selvfølgelig førte til egne kvinnelige fagforeninger.

Det var imidlertid ikke bare på det faglige planet kvinnene organiserte seg "uavhengig" av menn. I f.eks. Tyskland medførte sosialistlovene at kvinner måtte danne egne politiske foreninger, men dette skjedde også i Norge. Således ble Arbeiderpartiets Kvinneforbund opprettet i 1901. Dette hadde som formål å trekke arbeiderhustruer og arbeidere inn i kampen for sosialismen gjennom skoling, og politisk virksomhet. Et arbeid man helst hadde sett kunne foregå i partiet, men som omstendig-

Forts. neste side

hetene umuliggjorde. Omstendighetene besto da i at det politiske bevissthetsnivået hos arbeiderklassens kvinner og menn var så forskjellig at hvis man skulle klare å få kvinnene med måtte man ha spesielle organisatoriske foranstaltninger.

Som Augusta Aasen – et framtrædende medlem av fagopposisjonen i Trondheim sa: "Vi ønsker selvfølgelig ikke noen separat sosialistisk kvinneorganisering, men av praktiske årsaker har vi sett det som en nødvendighet. Det har vist seg umulig å få kvinnene – særlig arbeiderhustruene – inn i partiet gjennom de vanlige politiske foreninger."

Går vi tilbake til Lenins samtaler med Clara Zetkin ser vi da også at dette ikke står i motstrid til hans syn, idet det her heter videre:

"... vi må ikke lukke øynene for faktiske forhold. Partiet må ha organer, arbeidsgrupper, komiteer, utvalg, seksjoner eller hva man vil kalle det, som har til særoppgave å vekke de bredeste masser av kvinnene, knytte dem til partiet og holde dem varig under partiets innflytelse.... Vi må skolere de vakte, vinne dem og styrke dem til den proletariske klassekampen under ledelse av det kommunistiske parti... Vi trenger egne organer for å arbeide blant dem, spesielle agitasjonsformer og organisasjonsformer. Det er ikke feminisme, men praktisk, revolusjonær hensiktsmessighet."

Men samtidig sto det også klart for kommunistene at det eneste som kunne oppheve denne undertrykking – som all undertrykking overhodet –, det eneste som kunne sikre alle deltakelse i den samfunnsmessige produksjon og virksomhet var den sosialistiske revolusjon og det klasseløse samfunn. Som medlemmer av forskjellige klasser måtte kvinnene dermed få fundamentalt motstridende interesser. Borgerskapets kvinner var interesserte i å reformere det borgerlige samfunn, arbeiderklassens kvinner hadde objektiv interesse av å oppheve det samme.

Den proletære oppfatning av kvinnespørsmålet kunne således ikke være at kvinner og kvinner sammen var sterke, eller at kvinnene ikke måtte splittes. Tvertom innså de den soleklare nødvendighet av å avskjære seg fra den borgerlige kvinnebevegelse og den tilslørende funksjon denne bevegelsen hadde gjennom å hevde at kvinnene hadde fellesinteresser:

"Den organiserte kvinnesaks kontrarevolusjonære makt beror ikke på borgersidens sammenslutning, men på den skuffende, lammende innflytelse på de store arbeidende kvinnemasser, hvis vilje og handling blir konsentrert om kampen mellom de to kjønn for å reformere samfunnet istedet for kampen klasse mot klasse for revolusjonen... Sammen med kapitalismen går den borgerlige kvinnebevegelse over hele jorden. Overalt hvor undertrykte, utplyndrede

Christabel Pankhurst:borgerlig kvinnesaksforkjemper.

"Uten at vi har med oss millionene av kvinner kan vi ikke hevde proletariatets diktatur, vi kan ikke drive oppbyggingen av kommunismen... Derfor er det også riktig at vi reiser krav til fordel for kvinnene. Det dreier seg da ikke om et minimums- og reformprogram i sosialdemokratisk forstand, i Den annen internasjonales forstand. Det blir ingen trosbekjennelse til bursjoa-herlighetens evige eksistens eller til dens langvarighet og til den borgerlige stat. Det blir ikke et forsøk på å stemme kvinnene fredelig med reformer og avspørre dem fra den revolusjonære kampens vei." Det dreier seg slett ikke om noe slikt eller om annet sosialdemokratisk bedrageri av samme kaliber. Er jeg ennå nødt til å sverge på... at også kampen for kvinnekravene må knyttes sammen med målet: erobring av makten, opprettelsen av proletariatets diktatur?" (Lenin i "Samtaler med Clara Zetkin")

Årets 1. Mai

Ovenstående skulle være tilstrekkelig til å underbygge den påstand vi startet ut med: Den såkalte "nye kvinnebevegelsen" representerer lite nytt. Hva enten de kaller seg nyfeminister, kvinnefronten, kvinnesaks-kvinner eller radikale feministe er klarinnholdet i bevegelsen identisk med den borgerlige og småborgerlige kvinnebevegelsen fra århundreskiftet. Med AKP's kvinnefront i spissen kjører de alle fram en masse enkeltstående krav som de selvsagt ikke – ut fra sin klarakarakter – evner å sette inn i en riktig sammenheng verken i teori eller praksis. AKP har som en hovedparole i årets 1. mai arrangement "Nei til all kvinneundertrykking". Det er vanskelig å tenke seg noen som vil si seg uenig i en slik parole! Men hva er grunnlaget for kvinneundertrykkinga? Hva er det som kan sikre kvinner – og menn – arbeid? Vi skal ikke påstå at AKP ikke kunne gi et – overfladisk betraktet – korrekt svar. Men hovedsaken er at et parti som unnlater å kjøre fram dette perspektiv – og i tillegg kaller seg kommunistisk – har som sin eneste – og ikke uviktige – eksistensberettigelse at det er et egnet redskap for borgerskap og småborgerskap til å diskreditere marxismen-leninismen i arbeiderklassen! For at ingen skal tro at vi forfalsker AKP's grunnlag for årets 1. mai arrangement hva kvinnespørsmålet angår, skal vi i helhet sitere fra FFF's siste mobiliseringsløpeseddel:

"1. Mai er dagen da undertrykte over hele verden krever sin rett.

Vi skal vise at kvinner har viktige krav å slåss for.

Vi skal vise at vi kan stå sammen.

Vi skal vise at vi ikke lenger vil vente tålmodig – nå vil vi gjøre noe sjøl.

Hver eneste som går i Faglig 1. maifront-toget øker presset mot dem som har makt til å bestemme over oss. Hver eneste som går i toget betyr økt oppmuntring og styrke for kvinn kampen.

Kjemp mot all urett – for kvinnefrigjøring – Sjølbestemt abort nå – vekk med nedene.

Gratis daghjem til alle barn!

– Vekk med pornoen!

"Uten kvinnen ingen proletarisk revolusjon"

Kommunistenes holdning til den borgerlige kvinnebevegelse

Verken kvinnesakskvinnenes appell om samhold *kvinner* imellom eller deres ulike grader av "sosialt engasjement" evnet å imponere de bevisste deler av arbeiderbevegelsen. I mange henseende kan opprettelsen av Arbeiderpartiets Kvinneforbund sees på bakgrunn av en frykt for at de borgerlige kvinneorganisasjoner – i første rekke Norsk Kvinnesaksforening – skulle få for sterkt grep om arbeiderkvinnene.

Den klareste og mest kompromissløse linje mot ulike avarter av borgerlig kvinnebevegelse ble imidlertid kjørt ut av Zetkin: Sosialistene erkjente at det eksisterte en kvinneundertrykkelse som for såvidt kunne sies å ramme alle kvinner – i mange henseende også borgerskapet: En kvinneundertrykking med utspring i oppkomsten av klassesamfunn overhodet og som altså ikke kunne forklares kun ut fra kapitalismens oppkomst, men som hadde eksistert før denne. Det som var "felles" for kvinnene under kapitalismen var at de hadde en perifer deltagelse i den samfunnsmessige produksjon og virksomhet – i stor grad henvist til ivaretagelsen av de nødvendige reproduksjonsoppgaver i familien og avhengig av deres menn (Dette står selvsagt ikke i motstrid til at store deler av kvinnene i perioder er ute i lønnet arbeid).

klasser og folk reiser seg mot den imperialistiske kapitalisme kommer den borgerlige kvinnebevegelse denne til hjelp, idet den ved bedrageriske illusjoner (!) forhindrer de arbeidende kvinner i å delta i den revolusjonære kamp sammen med deres brødre. Med den kan og må det ikke inngås noe kompromiss, noe forbundsfellesskap, den må tilintetgjøres for at den proletariske verdensrevolusjon kan seire."

(Clara Zetkin i "Den borgerlige kvinnebevegelse", skrevet ca. 1928)

Proletariatets oppgave i kvinnespørsmålet måtte derfor være å organisere arbeiderkvinnene for sine langsiktige og kortsiktige interesser på et proletært grunnlag – skarpt avgrenset fra den borgerlige kvinnebevegelsen. I den grad man skulle ha noen befatning med den borgerlige kvinnebevegelse måtte det gå på å vise kvinnesakskvinnene at det eneste som kunne oppheve også deres undertrykkelse var kommunismen og at de derfor som individer måtte innta arbeiderklassens standpunkt og forlate sitt eget klassestandpunkt.

Når arbeiderklassens kvinner framsatte krav om reformer – reformer som ofte kunne sammenfalle med kvinnesakskvinnenes krav – så måtte disse settes inn i sammenheng med arbeiderklassens øvrige kamp: kampen for å styrke proletariatets posisjoner og denne klasses revolusjonære mål:

Dette *kvinne*rettsgrunnlaget er en stående illustrasjon til helheten i arrangementet: Alle grupper – enten det er "T-bane-ungdom, kvinner, arbeidere, samer" osv. skal samles om sine "egne krav" og menneskerettigheter og på det grunnlag skal bevegelsen oppstå. Vi har i andre sammenhenger vist til Bernsteins kjente ord som på en utmerket måte gir uttrykk for nettopp denne type "mållose" politikk, i denne sammenheng kan det i tillegg være på sin plass å la den framstående engelske suffragette Christabel Pankhurst – som forøvrig seinere sluttet seg til en åpen fascistisk politikk – få ordet:

"De militante vil glede seg når seieren kommer (seieren gjalt kvinnestemmerett, vår anm.), men allikevel vil de – midt i denne glede – beklage, at det mest gløderdige kapittel i kvinnes historie er avsluttet og den militante kamp tilendebrakt, siden så mange ennå ikke har lært denne begeistring å kjenne, denne kampens rus."

Fram for en proletær linje i kvinnespørsmålet

Det skulle være innlysende at det idag ikke er mindre påtrengende og nødvendig å avsløre og bekjempe den politiske linje den borgerlige kvinnebevegelsen forfekter. I en situasjon hvor den kommunistiske bevegelse står relativt svakt, vil tvertom det propagandistiske perspektivet bli desto viktigere.

Kommunistisk Arbeiderforbund vil i forbindelse med 1. Mai og ellers kjempe for å gjenreise den proletære linjen i kvinnespørsmålet. Idet vi slutter oss til komiteens "retningslinjer for den kommunistiske kvinnebevegelse" fra 1921 oppfordrer vi alle interesserte til å slutte opp om Proletarisk 1. Mai 1978:

"Kommunismen, kvinnsens store befrier, kan aldri noensinne bli resultatet av en kamp ført av kvinner fra alle klasser i fellesskap med det formål å reformere det borgerlige samfunn ut fra kvinnesakskrav. Den kan kun virkeliggjøres ved de utbytete, proletariske kvinner og menns felles klassekamp mot forrettigheter og mot den makt som de besittende og utbytende klassers kvinner og menn sitter inne med".

PROLETARIATETS DIKTATUR ER EN FORUTSETNING FOR FULL KVINNEFRIGJØRING

GL

STUDENTERSAMFUNNET I TRONDHEIM BEVILGER KR: 2000 TIL ERA

Studentersamfunnet i Trondheim vedtok på Generalforsamlingen 1. april med overveldende flertall å bevilge kr 2 000 – til Den Eritreiske Hjelpeorganisasjonen (ERA)

Bevilgningsforslaget ble fremmet av Kommunistisk Universitetslag som i sin begrunnelse la vekt på å vise det eritreiske folkets historie og dets kamp mot kolonialistisk aggresjon og imperialistisk utplyndring. Siden 1961 har det eritreiske folket ført en væpnad kamp mot den etiopiske kolonihæren og Etiopia har svart med terror og trakassering av sivilbefolkningen. ERAs innsamling er en humanitær støtte til ofrene for Etiopias terror mot det eritreiske folk. Innsamlingen har bred tverrpolitisk støtte, og støttes bl.a. av Det Eritreiske Folkets Frigjøringsfront EPLF. Fra KULs side ble det argumentert for at denne aksjonen ikke på noen måte står i motsetning til Eritreas frigjøringskamp og EPLF det eritreiske folkets revolusjonære forropp. ERAs humanitære arbeid bidrar ikke bare til å avhjelpe det eritreiske folkets mest umiddelbare nød, det bidrar også til å legge grunnlaget for et fritt og uavhengig Eritrea.

Vi gjentar her Studentersamfunnets vedtak om bevilgning til ERA, og oppfordrer til fortsatt solidaritetsarbeid med det eritreiske folket. De øvrige studentersamfunnene bør følge opp med bevilgninger og støtte uttalelser til ERA og EPLF men viktigere er det at fagorganiserte gjennom klubber og foreninger uttaler sin solidaritet med Eritreas kamp for nasjonal og sosial frigjøring.

Jotun-brannen:

HISTORIEN OM EN "ULYKKE" OG LITT TIL

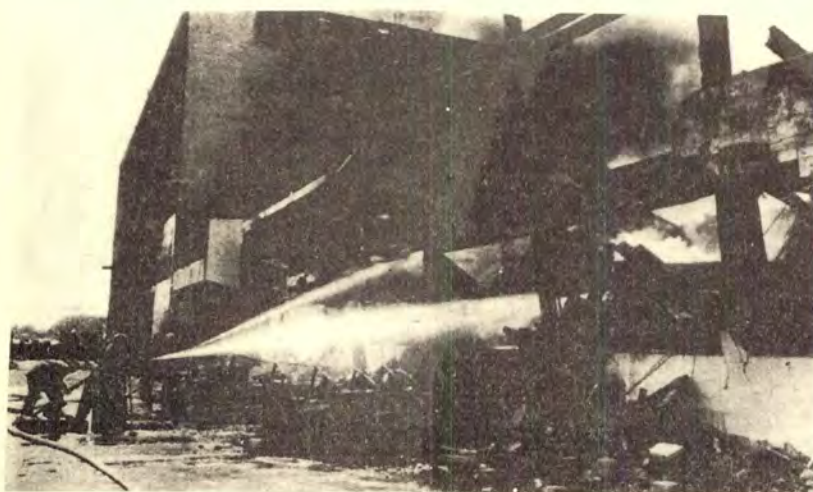
Retssaken mot de fem Jotun-lederne, som har pågått i Sandefjord byrett siden 27.februar, har utviklet seg til å bli et storstilt kappløp bort fra ansvaret for brannulykka. Etterforskninga etter brannen ved Jotunanlegget, som krevde seks arbeideres liv, avdekket flere mangler ved industrikomplekset til Jotungruppen.

Riksadvokat Dorenfelt fant å måtte reise tiltale mot ledelsen, og dette er første gangen noen industriledere i Norge er blitt tiltalt etter straffeloven på grunn av en "industriulykke". Tiltalen går bl.a. ut på at bedriftsledelsen uten nødvendig godkjenning har oppført et industribygg og satt i gang produksjon som kunne medføre fare for menneskeliv og andres eiendom.

Retssaken har til nå stort sett dreiet seg om hvorvidt bygget der brannen oppsto, (bygg 8) er oppført med formell godkjenning. Under rettsforklaringene har det

dessuten vist seg at få vil vedgå kjennskap til produksjonen av eksplosive A-væsker i bygget. Det var gass fra denne væsken som sammen med en ovn i naborommet var den direkte årsaken til eksplosjonen. Sakkyndige fra KRIPOS har konkludert sin rapport med at lek-

kasjen sannsynligvis skjedde da ei perrodkobling løsnet under tapping. Hendelen kunne ikke føres i helt låst stilling, og under rettssaken har det kommet fram at det blei brukt tape og tau som sikring på koblinga. Tape blei også brukt da den samme koblinga røyk i 1975, altså året før brannen.

Fra Jotun brannen.

TO TOMME HENDER

Jotun og Jotun-ledelsen har bestandig hatt ei høy stjerne blant folk i Sandefjord, og brannen har ikke svekket populariteten. Dette kan bl.a. lokalpressen ta en del av æren for. Store ord er blitt sagt og skrevet om ansvarsbevissthet, storsinn, pågangsmot og handlekraft. "Arbeiderpressens" brede presentasjon av en nedbrutt

industriherre, Odd Gleditsch senior, som begynte med to tomme hender og som nå sitter igjen med to never full av aske er et godt

eksempel på dette. Denne presentasjonen sto på trykk dagen etter ulykken, side om side med sensasjonspregede overskrifter om nattens brannkatastrofe.

"- Et livsverk var falt i grus!"

BRANNEN UTENKELIG

Aktoratet har hittil ikke delt pressens oppfatning av Jotunledernes ansvarsbevissthet. Og adm.dir. Odd Gleditsch jr. fraskriver seg da også ethvert ansvar. Under første dag av rettssaken viste han til deligeringen av arbeidsområde og ansvar på Jotun. Han kunne ikke forstå at han og hans fire medarbeidere var tiltalt i denne saka.

Produksjonsdirektør Knut Fleischer mente at ulykken var en serie av uheldige omstendigheter og kollega utbyggsdirektøren Kjell Slettsjø mente at eksplosjonen, i den form den fikk, var helt utenkelig på forhånd. Gleditsch jr. frasa seg også ethvert personlig ansvar i forbindelse med oppføring av bygget, og gjennom de videre forklaringene ble ansvaret bare borte.

BYGG 8

Borte var også byggemeldingen for bygg 8. Entreprenøren som var ansvarshavende for oppføringen, hevdet at det var prosjektfirmaet som skulle sende byggemelding. Enhver slik melding må inneholde opplysninger bl.a. om bruksområde. Prosjektfirmaet kunne fortelle at de ikke visste hva bygget skulle brukes til, og hadde selvsagt heller ikke sendt byggemeldingen.

Jotuns utbyggsdirektør Kjell Slettsjø forklarte at det før bygget ble reist i 1968, ble sendt inn tegninger til bygningsmyndighetene, men om formell byggemelding var sendt med kunne han ikke med

Bygningssjef Odvar Midttun i Sandefjord kommune, kom etter brannen med den sensasjonelle opplysningen i NRK, at Jotun-gruppens ulovlige bygg ikke var oppdaget av myndighetene fordi det sto et stort fjell i veien. Han innrømmet overfor retten at bygningsrådet hadde mottatt de statistiske beregningene for nybygget, og at det var en glipp at det ikke ble sjekket hvorvidt byggeanmeldelse forelå samtidig. Midttun mente at det var liten mulighet for at meldingen hadde forsvunnet hos kommunen.

En stor del av tiden har retten brukt til jakten på en byggemelding som ser ut til å ha gått opp i røyk, noe som heller ikke er usannsynlig siden hele kontorfløyen på Jotun gikk med i brannen.

UKJENT PRODUKSJON

Fabrikkssjef Einar Karlsen, som er en av de fem tiltalte, forklarte at ca. 50 personer kjente til at det ble produsert høyeksplosive A-væsker i det ulovlig oppførte bygget.

Adm.dir. Odd Gleditsch jr. hevdet at han ikke visste noe om A-væske-produksjonen i bygg 8. Heller ingen av de "ansvarlige" for oppføringen av bygget visste hva det skulle brukes til. Det samme gjelder de innblandede offentlige etatene.

Det mest betenkelige ved A-væskeproduksjonen i dette bygget, var at det i det tilliggende pakkeriet ble brukt en heteovn som holdt 200 - 300 grader C. Gassen fra væskene antennes ved ca. 30 grader. Da lekkasjen oppsto, dannet det seg straks gass som sivet inn i pakkeriet hvor ovnen utløste eksplosjon. Vitneforklaringer har vist at det bare var tredørere som skilte gassen fra ovnen. Dørene var ikke brannsikre og sto dessuten som regel åpne.

Den omtalte ovnen ble stående i sentrum for granskningen av de manglende sikkerhetstiltakene. Elektrikeren som installerte den, uttalte i retten at arbeidet skulle vært meldt til kommunen, men dette ble ikke gjort. Firmaet han representerte, nektet imidlertid å slå på strømmen før godkjenning forelå. Han forklarte videre at Jotun klassifiserte rommet som brannfarlig, men ikke eksplosjonsfarlig.

Utbyggsdirektør Kjell Slettsjø påsto at møte med El-verk og brannvesen ble holdt 15.februar 1966. El-verk-sjef Ole A. Foss hevdet imidlertid at de elektriske installasjonene aldri ble godkjent. 15. februar 1966 var Foss og planleggingssjef i El-verket, Lars Vinsnes, på Jotun i forbindelse med et høyspent anlegg.

Slettsjø hadde da ropt på dem og bedt dem komme inn i bygg 8. "Vi kom inn i et anlegg hvor det var rør og tanker og litt av hvert," sa Foss. "Hva så dere på der?" spurte aktor, politifullmektig Sønnerland. "I grunnen fikk jeg ikke sett så mye, fordi jeg fikk et uhell med brillene mine."

Foss forklarte videre at han ikke hadde noe begrep om at det var brannfarlig eller eksplosjonsfarlig produksjon der.

En tidligere elektrikerformann ved bedriften sa i sin vitneforklaring at heller ikke han kjente til produksjon av A-væske, og at han trolig ville ha reagert hvis han hadde visst om det.

Jotun_kapitalister på tiltalebenken

ANSVARET NEDOVER

"Med de urimelige krav til miljøvern i bedriftene som vi har fått de siste årene, var det naturlig at sikkerhetsspørsmål ikke kom like sterkt inn i fokus som andre ting." Bl.a. dette kunne den tiltalte produksjonsdirektøren Knut G. Fleischer fortelle.

Som en kuriositet kan det nevnes at den samme Fleischer var - og er - sjef for vernetjenesten for Jotungruppen.

Fabrikkssjef Karlsen, som også har en finger med i vernetjenesten, hevdet at kontrollen må foregå gjennom dem som er ansatt for å ta seg spesielt av dette. Han sikket her til verneombud o.a. Han sa videre at for å få en effektiv kontroll er det viktig at tillitsmannsapparatet fungerer. Karlsen gjorde store anstrengelser for å få "ansvaret" skjøvet nedover, bl.a. ved å legge vekt på både hovedtillitsmann og hovedverneombud ved fabriken kjente til at det ble produsert A-væske i bygg 8.

Forøvrig kan det nevnes at fabrikkssjefens forsvarer opplyste at Karlsen av Sandefjord bystyre er oppnevnt som varamann til arbeidervernemnd etter at han ble satt under tiltale for brudd mot arbeiderverneloven.

EVAKUERING

Med i tiltalen mot Jotun-ledelsen var det videre endel manglende lagringstillatelser. 200 mennesker måtte evakueres fra sine boliger brannnatten på grunn av fare for eksplosjon i lagringstanker som var plassert i fjell. En tid var det nemlig fare for at hele fjellet skulle gå i luften. Forts. s.15

Sceneskifte i tariffoppgjøret: VOLDGIFT ENDRE IKKE PERSPEKTIVET

Vi tar her sikte på å klargjøre det som har vært hensikten bak tariffoppgjøret i hele vår: Reallønnsnedslag for arbeiderklassen. Når tvungen voldgift nå blir resultatet, er dette bare for å kanalisere arbeidernes berettigete raseri vekk fra LO-ledelsen. Etter å ha trukket opp KA's linje i tariffoppgjøret; lokale krav og aksjoner, tar vi opp initiativet om demonstrasjonsstreik og påpeker hvordan dette må bli en tom protest ettersom det ikke munner ut i noe handlingsalternativ.

DET MODERNE FAGAPPARATETS ROLLE

Vi har tidligere antydnet at vi ikke ser på vårens lønnsoppgjør som "årets store konfrontasjon". Dette henger ikke bare sammen med at det er marginale beløp og problemstillinger som diskuteres. I første rekke dreier det seg nemlig om det faktum som selv ikke Arbeiderpartiet forsøker å bestride, at LO og fagorganisasjonen ikke har - og ikke kan ha - som bevisst målsetning å erstatte det nåværende samfunnsystem, kapitalismen, med det sosialistiske samfunn.

Det er en allmenn oppfatning at LO fra å være en kamporganisasjon for arbeidernes interesser har blitt en organisasjon som i det den går inn for samarbeid med borgerskapet, blir en samfunnsstøtte. Vi har påpekt at dette samarbeidet har blitt institusjonalisert, klassesamarbeidet lovfestet og klassekampen ulovlig. LO med dets nåværende funksjon er blitt en del av det borgelige statsapparat, med funksjon å avverge streik og holde arbeiderne i ro.

Denne vurdering gjør imidlertid ikke at vi deler AKPs oppfatning av LO-ledelsen som det onde selv. Tvert imot vil vi størst mulig forsøke å la være å trekke moralske vurderinger inn i bilde. Vi ser på dette som en del av den kapitalistiske samfunnsutviklingen, noe som skjer uavhengig av god eller dårlig vilje, men som er et resultat av det forhold at fagorganisasjonen i Norge som i andre land var en organisasjon som historisk begrenset sin oppgave til å ivareta arbeidernes interesser innenfor systemet - kapitalismen. Den, som mange andre organisasjoner har blitt vendt til sin motsetning. Selv om det også her finnes modifikasjoner. Det er klart at i en del sammenhenger ivaretar de fremdeles arbeidernes interesser, en kan her f.eks. peke på en rekke borgerligdemokratiske krav, krav om sykelønnsordningen, miljøverniltak, m.v. Imidlertid begrenses stadig dette i det LO-ledelsen mer og mer tilpasser seg de det borgelige samfunns ideer og fundament og klassesamarbeidet er blitt deres oppgave, arbeid og livsinnhold.

Den idylliske spaserturen endte med tvungen voldgift.

ET SKUESPILL - MED NRK SOM DYKTIG REGISSISTENT

Det er på denne bakgrunn, at tariffoppgjøret er en diskusjon om marginaler og aldri kan bli noe annet, at vi ofte sammenligner det med hva som framføres på teatret. Spesielt slik som aviser og NRK framlegger og dramatiserer saken får man et visst inntrykk av at det hele er et skuespill.

Halvorsen Selvig Haraldset og Dahl: Aktører i tariffoppgjørets skuespill.

Nettopp det å se det hele som et skuespill er også en utbredt oppfatning i arbeiderklassen. Dette er naturlig på bakgrunn av det inntrykk av voldsom konfrontasjon som gis hver gang mens resultatet ses i lønningsskissen som ca. 10 kr. mer i uka for de fleste.

Særlig er det grunn til å trekke fram de av NRK's medarbeidere som dekker lønnsoppgjøret som på forskjellige måter får brudd i forhandlingene til å høres ut som jevnt med utbruddet av en ny verdenskrig.

Vi ser selvsagt også lønnsoppgjøret som viktig, men det er ikke fordi vi regner med å delta i noen LO-ledet streik eller bli rike gjennom det som skjer. Tve t om. Det er ingen tvil om at dette oppgjøret er en diskusjon om reallønnsnedslag. Det som er nytt ved dette oppgjøret er at LO sier dette åpent i motsetning til tidligere oppgjør med samme hensikt og som ville hatt samme funksjon om ikke de fagorganiserte selv i sine lokale forhandlinger og streiker presset igjennom en skikkelig lønnsnedgang.

Vi er klar over at en slik uttalelse som dette ville bli sensurert i NRK, men tviler på om NRK's medarbeider Håvard Nansen som dekker lønnsoppgjøret, trenger denne sensuren.

Han er en mann som gjerne vil gi sitt samfunn og skape den passende dramatik og omtale, skredersydd etter LO-ledelsens behov. LO-ledelsen selv har naturlig også gjort sitt for å gi inntrykk av at man kjemper for arbeidsfolks interesser. De valgte et brudd i forhandlingene, hvilket selvsagt ville gi tvungen lønnsnemnd, hvor etter LO-ledelsen overfor arbeidernes ikke lenger behøver å framstå som ansvarlig for resultatet i samme grad som ved en overenskomst med NAF. Dette er tiltak som svarer godt til dagens situasjon hvor det finnes adskillig mistillit til LO-ledelsen og hvor det tross alt er snakk om et betydelig lønnsnedslag samt et krav fra NAF om tak på lønnsnedgangen som selvsagt er uakseptabelt for de fagorganiserte.

ALTERNATIVET: LOKALE KRAV OG KAMPER

Det har vært en viss diskusjon hvor særlig SVere er engasjert om hvorvidt lønnsnemnda vil dele "midt på treet" eller dele mellom krav og tilbud på en annen måte. Det er imidlertid ikke diskusjon om hvor stort eller lite lønnsnedslaget skal være, som engasjerer oss. Vi er bestemt av den oppfatning at arbeiderne må ta skjeen i egen

oppfattes som et akseptert middel i dagens samfunn. Heri så man også muligheten for at det kunne utløse en streikebølge LO ikke kunne kontrollere.

Løsningen med tvungen lønnsnemnd gir derimot LO-apparatet den motsatte mulighet. Utløser resultatet en sterk bevegelse i arbeiderklassen, kan LO framstå som arbeidernes venn og støtte gjennom å del-

hånd om man skal få tilfredsstilt sine behov. Dvs. at man regner ikke med å få noe positivt ut av tariffoppgjøret, men satser på lokale forhandlinger og lokal kamp som alternativet og som muligheten til å sikre og forbedre sin reallønn. På bakgrunn at dette støtter vi fullt opp om de initiativ og kraftige protester som har vært fra en rekke klubber mot NAF's forslag om tak på lønnsnedgangen. Slike NAF-forslag er som sagt overhodet ikke mulig å akseptere, de er ikke engang etter vår oppfatning diskutabile.

Kampen mot denne offensiven fra NAF vil være av stor betydning for arbeidernes økonomiske og sosiale kår framover. Men denne kampen kan ikke legges opp som en isolert kamp mot NAF. LO og regjeringa har hele tiden i prinsippet vært enige med NAF om å bekjempe arbeidernes lønnsnedgang. Den nåværende uenighet dreier seg kun om formen. Eller som det heter i den borgelige presse, "LO er avhengig av å komme til en løsning som har en form som kan aksepteres på arbeidsplassen." Dette er sosialdemokratiske tradisjonelle taktikk. Som det heter på folkemunne "lulle inn ting med fine ord". På den måten får man de fleste ting til å høres positivt ut.

Vi skal ikke her diskutere hvor stor grad av uredlighet og mangel på politiske stuerenhet som ligger i dette, men nøye oss med å fastslå at etter års erfaring er det bare rimelig at mange har skepsis og mistillit til politikere og ledere i fagbevegelsen.

HVORFOR IKKE STREIK I LO-REGI

Mange har undret seg over hvorfor LO ikke har gått lenger i sin dramatik og sine forsøk på å framstille seg osom forkjempere for arbeiderklassens interesser gjennom f.eks. en kortvarig eller mindre omfattende streik. Det kan være flere grunner til det, både hva gjelder økonomiske

og politiske tap. Ikke minst det siste fordi man var redd for at streik i en slik situasjon kunne

ta i protestbevegelsen om enn i moderate ordlag. Hvilket i henhold til erfaringer med fagapparatet fra f.eks. Norgas og Heismontørstreiken, gir den muligheten til å gripe inn i en konflikt, erobre kontrollen over kampen og nedlegge den eller i det minste manipulere den inn i en retning som er ufarlig for det borgelige samfunn, under inntrykk av at de forsvarer og kjemper for arbeidernes interesser.

METODEN FOR STREIKEKAMP

Det er derfor av avgjørende betydning i enhver streikekamp at den organisasjon og ledes etter "den ulovlige streikens metode" dvs. uavhengig av det faglige apparat og under arbeidernes egen fullstendige kontroll. Parola "forvent dere intet av de reformistiske lederne" fra Strassburgertenesene har i høyeste grad sin gyldighet i dag.

Når vi står på Strassburgertenesenes er det fordi vi mener at erfaringene fra de senere års streikekamp i Norge viser at disse tesene har sin gyldighet i dag. Spesielt vil her trekkes fram det som har vært svakheten ved en del arbeidskonflikter i Norge de senere år, spesielt de AKP-ledede, mangelen på forberedelse, såvel de politiske som de politiske som de organisatoriske. I likhet med Strassburgertenesenes anvisninger vil vi framheve disse som viktige, for ikke å si avgjørende, for streikens utfall.

Det dreier seg her i første rekke om at alle må være klar over at en selvstendig organisert streik fra arbeidernes side vil være ulovlig selv om den skulle komme nå i forbindelse med tariffoppgjøret. Her er det nødvendig å, i likhet med å tilside sette det faglige apparatet, og også avvise det borgelige lovverk og rettsapparatet, og gjøre det klart fra første stund at man ikke vil bøye seg for en dom i arbeidsretten, eller noen annen rettsinstans. Retten til å streike er ikke noe som deles ut gratis i det det borgelige samfunn, det er en rett man tar seg, og tvinger igjen-

Forts. side 5

AKP med bondevennlig framstøt: A VIS FOR SMÅBORGERSKAPET PÅ LANDSBYGDA

Som et ledd i rekken av bondevennlige tiltak har "AKP" startet utgivelse av en avis redigert spesielt for å appellere til småborgerskapet i primærnæringene. Navnet på denne avisa er "Sigden", og den har hittil kommet med et prøvenummer og et ordinært nummer.

Det første ordinære nummeret inneholder en rekke artikler som gjør det klart at formålet med avisa er å propagandere for enhet mellom småborgerskapet og arbeidere - under småborgerskapets ledelse. Artiklene illustrerer på en fremragende måte at småborgerskapets klassekamp konkretisert til praktisk politikk forvandles til

selvmotsigende appeller til staten om støttetiltak, den samme stat som hevdes å iverksette ruineringen av småborgerskapet. Det er likevel ikke først og fremst av hensyn til underholdningsverdien at

vi nedenfor skal kommentere nærmere et par av oppslagene i "Sigden" nr. 1. Det er mer ment som et eksempel til skrekk og advarsel om at bondevennlighet før eller siden må slå ut i åpenlys arbeiderfiendlighet. "AKP" lanserer nemlig i nevnte nummer en politikk for den stadig større gruppen av landarbeidere i norsk landbruk, basert på en forestilling om at arbeid og

kapital i landbruket har felles interesser.

Vi skal dessuten ta opp et større oppslag fra midtsiden, der "Sigden" går inn for omfordeling av dyrkingsjord i Lesja og Ringebru. Det kreves at to større dyrkingsfelt i disse kommunene skal utpar-

selles blant småbønder, i stedet for å innlemmes i bruk som fra før av er store nok til at bøndene kan ha jordbruk som eneyrke. Denne tilsynelatende bondevennlige jordreformen kaster lys over viktig prinsipielle sider ved bondespørsmålet.

NYFORDELING AV JORD ER

ILLU SJONSMAKERI!

La oss gjøre et tankeeksperiment, og tenke oss at staten gjennomfører en jordreform som innebærer at alle enheter i landbruket blir like store. En slik jordstruktur ville det bare være mulig å opprettholde dersom utviklinga av moderne jordbruksteknologi ble stoppet opp på et visst nivå, før produksjonene ved hjelp av teknikk og maskineri ble så effektivt at det ble mulig for en bonde å dyrke større arealer enn den statlige dikterte gjennomsnittsenheten.

En slik fastfrysning av produksjonskapasiteten er utenkelig, både under kapitalismen og sosialismen. Før eller siden vil produktivkraftenes utviklingsnivå sprengte rammen for "gjennomsnittseiendommen". Gjennom den interne konkurransen på landbruksmarkedet vil enkelte bønder slå seg opp til storbønder, og andre (det store flertall) vil ruinere og proletarisere. Vi har da på ny fått en tilstand med store og små bruk, store og små bønder. Vil da "AKP" på nytt kreve omfordeling av jorda, og dermed starte runddans forfra igjen? Og hva skulle eventuelt gjøres med de bøndene som i mellomtiden var rasjonalisert bort? Dersom de proletariserte bøndene skulle bli tildelt jord på nytt ville det innebære at driftsenhetene i landbruket allerede på forhånd var for små i forhold til produktivkraftenes utviklingsnivå, som ved andre gangsomfordeling må forutsettes å være høyere enn første gangen.

Men er ikke "AKP" klar over dette? Ganske visst skjønner de at det er ugler i mosen, og reserverer seg i forhold til en utopisk overbudspolitikk: det hevdes at man på den ene siden må støtte krav om nyfordeling av jorda, men at man på den andre siden ikke må innbille folket dette er noe annet enn en tidsbegrenset løsning. "Den ende-

lige løsning på småbøndene sitt krav om et rettferdig fordeling av jorda ligger derfor ikke i ei lik fordeling av jorda under kapitalismen, ganske en elt fordi ei slik fordeling aldri vil bli slik. Bare sosialismen kan gi ei slik fordeling." (Sigden, nr. 1/78, s. 9)

For å påberope seg støtte for sin

latterlige forestilling om at en sosialistisk revolusjon i dagens Norge ville føre til at borgerlige omfordelingsreformer ble gjennomført, så bringer "Sigden" et sitat der Lenin begrunner nødvendigheten av å bekjempe feudale eiendomsforhold på landsbygda i Sovjet i 1917 ved å gjennomføre en slik jordreform. Som den politikken kvakksalver "AKP" er, foreskriver partiet samme medisin, uansett sykdom. "AKP" har ikke skjont

forskjellen på en situasjon der i feudale eiendomsforhold hindrer en

utvikling av jordbruksproduksjonen og en situasjon der utviklingen av jordbruksproduksjonen fører til en konsentrasjon av den borgelige privateiendommen i landbruket på stadig færre hender.

Hva er så kommunistenes alternativ til "AKP"s vankelmødige omklamring av samborgerskapets illusjoner? La oss først slå fast at årsakene til at småbøndene ruineres, til at bedriftene i landbruket blir stadig færre og større, ikke primært skyldes statens manglende vilje til å opprettholde en "fast" eiendomsstruktur i landbruket. Årsaken er anvendelsen av stadig mer effektive dyrkingsmetoder, utviklet av moderne landbruksvitenskap, på et jordareal som fra natures side er begrenset. Så lenge produktivkraftene i landbruket fortsetter å utvikle seg vil derfor antall bruk fortsette å gå ned. Om det bruk på 100 mål er stort nok til rasjonell drift i dag, så trengs det 200 mål om 5 år, osv.

Vi trekker den slutning av dette at ethvert tiltak som tar sikte på å opprettholde små eiendomsenheter i landbruket er meningsløst og reaksjonært, fordi det tar sikte på å stoppe opp en progressiv historisk utvikling av vitenskap og teknologi i landbruket. Av denne grunn går vi imot illusoriske omfordelingsreformer av den typen bøndene i Lesja og Ring må kreve. I stedet går vi inn for at bøndene skal kreve statlig ekspropriasjon av dyrkingsjorda og opprettelse av større statsdrevne bruk. Staten finansierer alle investeringer, og forplikter seg til å ansette småbønder som arbeidere ved bruket. Ved forskjellige overgangsordninger kan småbøndenes jord etterhvert innlemmes i driften av statsbrukene.

Dette er en politisk linje i bondespørsmålet som bekjemper småbøndenes eiendomsbevissthet, sikrer dem ordnet arbeids- og fritid og i det hele tatt proletariserer dem på en måte som påfører dem og deres familier minst mulig lidelser. Samtidig skapes det grunnlag for veldige produktive framskritt, riktignok begrenset av de skranker kapitalistisk drift skaper.

"AKP"s stillingtagen i denne saken understreker partiets ensidige interesse for bøndenes stilling som eiendomsbesittere, og fullstendige mangel på sans for det som i følge Lenin utgjør selve grunnlaget for sosialismen i evnen til å skille mellom bonden som eier og bonden som arbeider, bonden som sjølvstendig næringsdrivende og bonden som sliter. En politikk som tar mål av seg til å være kommunistisk, og som ikke makter å gjøre dette skillet klart for

småborgerne selv, er allerede i utgangspunktet forfeilet.

AKP's politikk for landarbeiderne: ARBEID OG KAPITAL HAR FELLES INTERESSER!

Som kjent ble det ved landbruksoppgjøret i 1976 gjennomført en avløserordning, som innebærer at flere bønder kan gå sammen om å ansette en person til å utføre gårdsarbeid for medlemmene i avløseringen etter en turnusordning. Staten betaler storparten av avløserens lønn.

Denne ordninga representerer samtidig en mulighet til økt fritid for bøndene, og til større produksjon gjennom utbytting av fremmed arbeidskraft. Avløserordninga har blitt utbygd relativt raskt, og avløserne vil etterhvert bli den største gruppa innen Norsk Skog- og landarbeiderforbund. Samtidig er det verdt å merke seg at denne gruppa er i ferd med å markere seg som den mest kampvillige med front både mot arbeidskjøperne og den bakstreverske forbundsledelsen i Skog og Land. I forbindelse med årets tariffoppgjør har avløserne krevd regulert arbeidstid

sin side er avløserne naturligvis interessert i bedre lønns- og arbeidsforhold. Konklusjon: Småbønder og avløserne har felles interesser.

For å krydre argumentasjonen med et snev av klassekamp presiserer "Sigden" gang på gang at avløserne vel og merke ikke har felles interesser med stor- og mellombøndene, som til forskjell fra (?) småbøndene har sett sitt snitt til å berike seg på ordningen. I denne sammenheng er

naturligvis motsetningen mellom små- og storbønder fullstendig oppkonstruert, og er presentert utelukkende fordi det ikke skal bli alt for åpenlyst at "AKP" her prøver å mobilisere landarbeiderne bak kravene til de som utbytter arbeidskrafta deres. For å tåkelegge ansettelsesforholdet (kapitalforholdet) kreves det at staten må overta det hele og fulle ansvar såvel økonomisk som ansettelsesmessig for avløserordninga. Staten skal så og si drive

Avløserne - en ny gruppe landarbeidere.

og kompensasjon for ubekvem arbeidstid, høyere lønn og frie forbundsvise oppgjør og rett til å fremme sine krav direkte.

Alt dette er krav som beskjerer bøndenes mulighet til å pumpe gratisarbeid ut av avløserne. Klasseperspektivet på konflikten skulle dermed være klart.

Ikke så for "AKP", som ved hjelp av et halsbrekkende resonnement finner ut at småbønder og avløserne har felles interesser.

Tankegangen er slik: Småbøndene er interessert i stabil arbeidskraft. Derfor må avløseryrket gjøres attraktivt ved å forbedre lønns- og arbeidsforholdene for avløserne. På

utlænsforretning for arbeidskraft.

Ansettelsesforholdet til staten har som funksjon at bøndene lettere vil kunne knekte arbeidskrafta, bl.a. ved å hindre lønnsglidning. Ved å kreve at staten skal overta arbeidskjøperrollen har "AKP" gått inn for at staten skal få full kontroll over lønningene deres, og har mistet muligheten til å kjempe gjennom lønnskrav i direkte konfrontasjon med dem som utbytter arbeidskrafta deres - bøndene.

Vi regner med at arbeiderklassen i landbruket såvel som andre steder vil merke seg "AKP"s klassesamarbeidsstrategi for passivisering av landarbeiderne.

SV MED FALITTERKLÆRING TIL ARBEIDERKLASSEN

SVs landsstyre har vært samlet og har utfallt seg om arbeiderpartiregjerings tiltak i forbindelse med krisa. Organet har forsøkt å rette en advarende pekefinger mot faderhuset, en advarsel som i sitt innhold er en advarende pekefinger rettet mot arbeiderklassens kampvilje i den aktuelle situasjon. Foruten at SV kommer med en trussel om at DNA ikke lenger kan regne med SVs støtte dersom ikke kursen endres radikalt (!) viser uttalelsen fra landsstyret at

1. SV har ingen forståelse av årsakene til at kriser oppstår med nødvendighet i et kapitalistisk samfunn.
2. SV begriper ikke at det ikke er viljen til enkeltpolitikere i DNA som bestemmer partiets politikk. (SV mener åpenbart at krisa kunne ha vært unngått, dvs. DNA må være hevet over klassemot-sigelsene i Norge og kan treffe avgjørelser på et "objektivt grunnlag".)
3. SV vil i den aktuelle situasjon ikke appellere til arbeiderklassens kampkraft, men vil regulere klassens motstand mot krisas virkninger gjennom lovverket.

Krise og kapitalisme

Siden SV ikke en gang gjør forsøk på å antyde en forklaring av årsakene til at kriser oppstår ubønnhørlig innenfor den kapitalistiske produksjonsmåte, skyldes det selvsagt at partiet ikke har kjennskap til den marxisme de vifter med i sitt prinsipp-program. Landsstyret uttaler at "krisas byrder må bæres av de som har økonomisk evne til det, ikke av vanlige lønnsøkere". Og "I dag er spørsmålet: Hvem skal bære byrdene?" Dette er i og for seg bare taekprat av vanlig SV-standard, men det er verdt å merke seg bruken av ordet *hvem*. For SV er sosialisme det samme som rettferdighet, bedre fordeling, osv. Og det nytter ikke å pasta at dette skulle være ledd i en reformpolitikk, all den stund det utelukkende kobles sammen med krav om endring av lovverket. SVs landsstyre har åpent og utilsort gitt opp ethvert snev av en klasseanalyse av den virkning krisa har på klassene i det norske samfunnet. Videre følger en påstand om at SV har gjennom sine program og ved sitt arbeid i Stortinget anvist en alternativ politikk

for den økonomiske situasjon landet nå befinner seg i. (Ikke ett ord om aksjoner på arbeidsplassene!)

Selvsagt er det partiet som småborgeren reiser seg opp og slår seg på brystet over sin egen fortrefelighet, men uttalelsen avslører med all ønskelig klarhet at SV ikke evner til å nå utover den tradisjonelle sosialdemokratiske trang til å opptre ansvarlig på hele nasjonens vegne. Likevel må vi gi SV rett i at de virkelig har anvist "en alternativ politikk". Da DNA gikk inn for 5% devaluering før jul gikk SV inn for 7%. Og noe annet virkemiddel enn devaluering har SV vitterlig ikke gått inn for, og derfor kan vi enkelt besvare SVs spørsmål om hvem som skal bære byrdene. Det blir de samme arbeidere som de valbert påstår seg å støtte.

Krise og "full sysselsetting"

Når SVs landsstyre hevder at regjeringa legger opp til strukturrasjonaliseringer og omlegginger i industrien som innebærer nedlegging av arbeidsplasser vil vi si to ting. For det første er ikke dette noe nytt som har kommet i forbindelse med den aktuelle krisa, det må da skyldes at SV ikke har blitt klar over det før nå, for det andre er det ABC for enhver marxist at i et kapitalistisk system er det ikke politikken som styrer økonomien, men omvendt. Når DNA under krisa tvinges til åpent å gi opp sin svada om full sysselsetting og SV angriper DNA for dette, må vi underrette SV om følgende: Tidligere kunne DNA skjule arbeidsledigheten gjennom sosial og trygdepolitikken, når dette i krisa ikke lenger er mulig av økonomiske grunner er ikke det noe å bli overrasket over. Vi må spørre SVs judaspolitikere om de f.eks. ikke vet at det er 16% færre av kvinnene mellom 16 og 60 år som er sysselsatte her i landet i forhold til Sverige? Vet ikke SV at av det totale antall sysselsatte og trygdede i Norge utgjør nå den siste gruppen 40% og er stigende? Selvsagt vet SV alt dette. Men partiet er klar over for ikke fullstendig å benekte sitt eksistensgrunnlag så passer det bedre å gi skinn av at SV skulle representere noe alternativ til det andre sosialdemokratiske partiet. Derfor blir det nødvendig å sende ut en erklæring i ny og ne for om mulig å vekke oppsikt. Det kunne jo gjøre utslag på galluppen og selvtilliten. Av Norges befolkning er bare 1,2 mill. (30%) fullt sysselsatt, og det tallet alene viser nødvendigheten av å tørke vekk krokodilletarene fra SV og se hvilken fallitt sosialdemokratiet har spilt. At midlene til å skjule denne utvikling reduseres og at maktløsheten derved kommer klarere fram, viser jo at hverken SV eller DNA, eller noe annet parti som har eksistert ut fra kapitalens premisser, er i stand til å styre økonomien med politiske virkemidler. Når bedraget avsløres og maktesløsheten blir åpen for alle samles så SVs landsstyre for å forsare seg selv med ord-

ene: "Forslagene om reformpanser og avvises". Vi sier: Bokkamp, reformpanser, avvis SV!

SV og legalismen

Med en henvisning til underskuddet på betalingsbalansen med utlandet krever SV "nye og kraftige tiltak" fra regjeringas side. Disse forslagene er bare gammel sosialdemokratisk politikk, og innebærer absolutt ikke noe nytt, og kraften i forslagene er ikke sterkere enn SVs innsikt i de lover som gjelder for et kapitalistisk samfunn. Men blant "kravene" i forbindelse med den aktuelle krisa merker vi oss: "at de ansatte får vetorett mot oppsigelser og permitteringer". Egentlig hadde vi ikke tiltrodd en bevegelse av SVs type en slik grad av ærlighet at den ville åpenbare sin hjelpeleshet på denne måten. For aldri så vi sosialdemokratiets legalisme i en slik ekstrem form, aldri så vi klasesamarbeid som ideologi klarere uttrykt! SV har her tatt skrittet fullt ut, vi husker Torild Skards forakt over "gatas parlament" når sporveisarbeiderne aksjonerte for å få fjernet nazist-krapylet fra Oslo Sporveier, men dette er langt mer vidtrekkende. SV vil altså i dagens situasjon, hvor klassemot-sigelsenes uforsonlighet blir klarere for hver oppsigelse og permittering, gå inn for at arbeiderne får vetorett mot oppsigelser og permitteringer! Og uten et pip, uten en eneste appell til arbeiderklassens kampvilje og kampkraft, uten en eneste henvisning til arbeiderklassens tradisjoner ved tidligere forsøk fra kapitalens side på å overføre krisas virkninger på de som er nødt til å selge sin arbeidskraft. I følge SV er derimot motsigelser ved oppsigelser og permitteringer av juridisk karakter, derfor må arbeiderne vernes gjennom lovverket. Nå er det ikke noe oppsiktsvekkende i at SV vil bruke borgerskapets lover som det eneste middel til å ivareta

arbeidernes interesser etter SVs egen definisjon av hva som er arbeiderklassens behov, det som gjør at dette forslaget er avslørende for SV er at forslaget er jo midt i blinken for arbeidsskjøperne! Alt i dag, uten medvirkning fra SV, ser vi at kapitalen benytter lagapparatet ved oppsigelser for å gi det et skinn av å være "en demokratisk prosess", og nå vil SV ta skrittet fullt ut og overlate hele det formelle ansvaret for gjennomføring av oppsigelser til arbeiderklassen! Det blir sannelig stadig enklere å være kapitalist i Norge, for nå har borgerskapet fått SV til å legge grunnlaget for et mer effektivt juridisk maktgrunnlag mens de selv høster profitten. Til SV er så at kapitalen gir blanke i hvilke

Ove Larsen og Berge Furre: Med nye angrep på arbeiderklassen

arbeidere som settes på porten så lenge de som blir tilbake makter å gjøre arbeidet. Men kommunister må stadig avsløre klasesamarbeidsideologien i slike organisasjoner som SV. Det borgerlige lovverket kan aldri legge grunnlaget for en sikring av proletariats klasseinteresser, et reformistisk parti kan aldri gi proletariatet et grunnlag for å bekjempe kapitalens framstøt. TVERS GJENNOM LOV TIL SEIER! DEN ULOV-LIGE STREIK VISER VEIEN!

Jotun-brannen.... Fra s. 12

"EKSEMPLARISK"

Tiltross for at manglene ved Jotun-anlegget ikke har latt seg tilbakevise, er det kommet fram en rekke lovprisninger av sikkerhetsforholdene ved fabrikkene.

Tidligere direktør ved Industri-vern i Norge, Frisvold, som inspiserte Jotun i 1974, brukte ordet "eksemplarisk" om brannvernet og redningstjenesten der.

Planleggingssjefen ved Sandefjord El-verk, bedyret at han i sine 30 år som El-verks-ansatt i Norge og Sverige aldri hadde møtt noen bedriftsleder eller ansatt som hadde vært så oppsatt på å nå de beste tekniske løsninger på de elektriske anlegg som på Jotun.

(Hvordan må det da være på de andre bedriftene her i landet?! "Og jeg har møtt mange bedriftsfolk i løpet av disse årene. La dette være min attest i denne saken."

Ikke desto mindre kunne en av arbeiderne ved A-væske-produksjonen fortelle at det sto gnister ut av den elektriske koblingsboksen hver gang en maskin ble slått av og på.

Tiltalte vedlikeholdssjef Thor Ragnar Hem sa i retten at "Industri-vern og brannvernet på bedriften kunne Jotun være stolt av", og han viste til den innsats det vernet gjorde under brannkatastrofen.

At det gode brannvernet ikke kunne redde livet til de 6 drepte arbeidere, er det foreløpig ikke sagt så mye om. Det er selvsagt atskillig hyggeligere for forevarer å snakke om et godt sikkerhets- og brannvern enn om et ulovlig oppført bygg hvor det foregikk en ikke fullt så sikker produksjon.

I skrivende stund er dommen ikke falt. d.r.A. kommer tilbake til Jotunsaka i en artikkel i neste nummer.

Korrespondenter, Vestfold.

VELLYKKET PRESENTASJONSMØTE FOR PROLETARISK 1. MAI-KOMITEEN

Komiteen for Proletarisk 1. mai 1978 holdt et vellykket presentasjonsmøte i Folkets Hus i Oslo den 7. april. Ca. 130 mennesker var møtt fram og fulgte programmet som besto av en politisk og en organisatorisk appell, appeller fra EPLF i Norge samt et omfattende eritreisk kulturprogram og dikt og sang av lyrikeren Øystein Hølleland.

Ca. 10 representanter fra AKP/Faglig 1. mai-front var også møtt opp og delte bl. a. ut en løpeseddel som bare tjente til å avsløre dem selv. I den politiske debatten forsøkte de uten hell å hykle støtte til den eritreiske frigjøringskampen, da det ble avslørt at de ikke vil ta standpunkt for EPLF som det eritreiske folkets fortropp, og i tråd med "tre-verden-teorien" bare krever Sovjet ut av Afrikas Horn og ikke USA-imperialismen og sionismen. De leverte i det hele tatt en anskuelsesundervisning i sin egen politikk og rekrutteringsmetoder som møtet bare tjente på.

Svakheten ved møtet var at den organisatoriske mobiliseringen av de framførte ikke var forberedt godt nok og fikk en for liten framskutt plass. Ellers viste entusiasmen blant de framførte seg i at det ble samlet inn over 1000 kr. til 1. mai-arbeidet, og møtet lovet godt for markeringen på selve 1. mai.

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

ARBEIDERREVY

NR. 1 1978. ARG. 2. KR. 10

INNHOUD: Menstadkonflikten i nytt lys. "SVIP" Hvem svik? Hvilken svik? Stor intervjuartikkel om Dag Solstad nye roman. Fem nye dikt av Øystein Hølleland. Chaplin. Klasse mot klasse. En utvalgt litteratur av: PFLP 10 år. Nyere proletarkunst og dens begrensninger. Sammenhengene Feiler. Ibsen. De nye filmteoriens elendighet.

ARBEIDERREVY NR. 1 1978 er ferdig

Av innholdet nevner vi: Menstadkonflikten i nytt lys, stor intervjuartikkel om Dag Solstad nye roman, fem nye dikt av Øystein Hølleland og PFLP ti år, en artikkel som kaster lys over "tre-verden-teoriens" fallitt i Midt-Østen. Bestilling over postgiro til Kommunistisk Arbeiderforbund, boks 2863 Tøyen Oslo 6, postgiro 2068427. Nummeret koster 10 kroner.

PROLETAREN -ROTA TIL ALT ONDT?

En av våre håpefulle nasjonal-skalden, Edvard Hoem, har vært på besøk i Kina. I Profil nr. 5/77 er han full av begeistring for alt som er skjedd etter at den skammelige "firerbanden" fikk sparken, - særlig i kulturens verden, der de nasjonale føydale klassikerne har fått nytt liv. Hoem leverer et gnistrende "revolusjonært" forsvar for de føydale innsloga:

"Spørsmålet er jo ikke kvar i verda eller i kva historisk periode ei stilretning eller ein metode er oppstått. Spørsmålet er: For kven? For liksom det er arbeiderklassen som skaper dei materielle verdiane, er det og dei arbeidande og utsogne massane som til alle tider har skapt dei åndelege verdiane... Kon vensjonane i Peking-operaen er ikke skapt av føydaladelen, men av folket. Men føydaldelen tok spegleda og skaperkrafta til folket i bruk for sine egne formål..."

Slik kan en sette tingene på plass, når en gir blanke i det politiske innholdet i kulturframbringelsene. For folkevennene er det til alle tider de undertrykte klassene som skaper alt som finnes i verden - og

herskerklassene blir bare tilfeldige krusninger - på et evig bølgende og fruktbart folkehav. Ved å tøyse dette synet litt kan en komme til ganske underholdende resultater.

Når ur-fascisten i oldtidens slavesamfunn, Platon, trakk opp idealbildet av den autoritære staten, så kan det djupest sett ikke ha noe med den herskende klassens ideologi å gjøre. Nei, kilden må være slaveklassens iboende behov for å "gi livet sitt et filosofisk uttrykk", - og Platon har bare tatt det i bruk for sine egne formål. Og slik kan en fortsette opp gjennom historia og samfunnsformasjonene.

Men hvordan skal folkevennene anvende dette synet på si egen samtid? Det står ikke til å nekte at proletaren er uløselig knytta sammen med småborgerens erkefiende, monopolborgeren. Er det ikke arbeideren som skaper de materielle verdier for kapitalistene - på oljefeltene, i fabrikkene, i våpensmiene? Etter Hoems oppskrift er det også arbeideren som skaper "dei åndelege verdiane". Må da ikke proletaren være rota til alt ondt - til forurensinga, til militarismen, til utarminga av den nasjonale kulturen?

Alt i alt er det kanskje ikke så rart at småborgerne vil mobilisere "kulturarven" for å oppdra

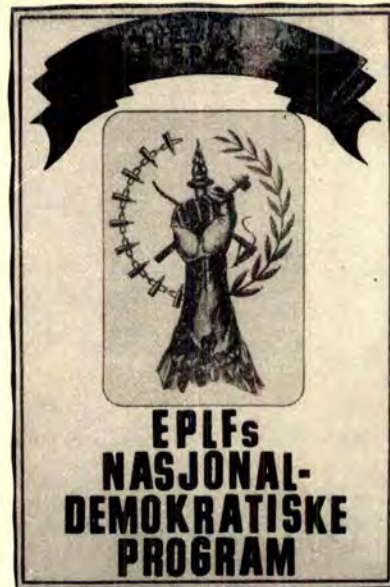
hver 14. dag

21. 4. - 12. 5.

proletariatet, siden industriarbeiderens samfunnsmessige stilling er så betenkelig som den er. Hva slags kultur kan en vente av en klasse som stiger fram av monopolkapitalismens grå verden, uvant med å puste inn rein og individualistisk småborgerluft?

Småborgervestre er ikke i stand til å begripe hvordan det moderne industriproletariatet skiller seg fra tidligere tiders undertrykte klasser, og hvorfor det har som si historiske oppgave å oppheve all undertrykking og utbytting. For kommunistene, derimot, må det være opplagt at "kulturarven" er en overbygning over det gamle utbyttersamfunnet. Like sikkert som at det gamle statsapparatet må knuses, er det at "kulturarvens" band må sprenges. De gamle formene og konvensjonene er lenker og bur for tanke og handling - ikke allierte i klassekampen. Til proletariatets kultur vil det svare en ny, revolusjonær kultur. Dens ytringsformer vil vokse fram av den kollektive, samfunnsmessige skapervnen - ikke av gamle forbilder.

TRYM

EPLF's Nasjonaldemokratiske program foreligger på norsk.

Programmet som koster kr. 10,- kan bestilles fra EPLF, Postboks 2853, Tøyen Oslo 6.

1. mai i Oslo

Festmøte i Lille sal, Folkets hus kl. 19.30,

Taler ved representanter for KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND og DET ERITREISKE FOLKETS FRIGJØRINGSFRONT I NORGE.

Kultur

Servering

Arr: Kommunistisk Arbeiderforbund

1. mai i Trondheim

Festmøte på Trubadur Restaurant (Kongens gate) kl. 20

Hovedtale ved representant for

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND.

Dans

Arr: Kommunistisk Arbeiderforbund

1. MAI-ARRANGEMENTENE I BERGEN OG TROMSØ ANNONSERES LOKALT

Gjenreis dagen, I. mai

Nødvendigere enn noensinne:
Bruddet med den småborgerlige sosialismen.

Enhet, prokammerer de.
På hvilken grunn? På klassekampens, sier de.
Men altfor ofte har vi sett
og hørt dem prate,
bruke dagen, 1. mai
med nasjonale og lokale krav
som hovedsakene
for klassen.

Ja, hvilken pris
må nettopp proletarene betale
for at sosialismen
og det internasjonale
skyves unna denne dagen.

Hvilken proletar
har interesse av
å reservere seg mot eget diktatur
over dem
som her og nå
raner merverdi
av alt som klassen skaper.

Ja, altfor lenge har vi sett dem, kamerater.
Heise flagg og faner gjennom gater.
Her hvor klassens egne vokser opp.

PROLETARISK 1. MAI 1978 DEMONSTRASJON OPPMØTE KL. 10.30 SENTRUM KINO AVMARSJ KL. 11.00

MØTE PÅ STORTORGET KL. 11.30

APPELLER VED/REPRESENTANTER FOR KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND (KA), KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL), DET ERITREISKE FOLKETS FRIGJØRINGSFRONT (EPLF), PALESTINSK ARBEIDERUNION (PWU).

